

ВОЛИНСЬКІ ЕПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

За єдину Помісну Українську
Православну Церкву!

Часопис Волинської єпархії
Київського Патріархату

№ 2 (111) лютий 2014 р.

27 січня священники Володимирських міського і районного деканатів побували на Євромайдані в Києві, де відправили акафіст Пресвятії Богородиці з проханням захистити Україну у важкий для неї час. Декан протоієрей Юрій Пилипець, благословивши учасників мирної акції протесту, підкреслив неприпустимість кровопролиття. Майданівці ж гаряче дякували духовенству за молитовну підтримку. Душпастирі відслужили також заупокійну літію на місці загибелі активістів під час сутичок із «Беркутом». Світлина з архіву протоієрея Ігоря Бігуна.

АМВОН

ЯКА Ж УКРАЇНСЬКА ІДЕЯ?

Проповідь митрополита Луцького і Волинського Михаїла, виголошена 26 січня, в неділю 31-шу після П'ятдесятниці, після Богоявлення, в кафедральному соборі Святої Трійці на завершення Божественної Літургії

Во ім'я Отця і Сина і Святого Духа! Слава Ісусу Христу!

Улюблені браття і сестри, я вітаю вас із воскресним днем, а причасників – із прийняттям Святих Христових Таїн.

Ми завершуємо наші різдвяні святкування освяченням наших домів і освяченням місць, де ми працюємо, де ми живемо. Цей період характерний для нас особливим піднесенням, особливою радістю, але ця радість наша, наповнюючи наше серце, дає нам сили і насаги на цілий рік радіти тому, що Господь виконав Свою місію – місію спасіння, спасіння нас. І сьогодні промисливо нами опікується, бо інколи люди думають, що Господь створив світ і вже не має ніякого діла до нього. Чи – постраждав на хресті, а далі, люди, живіть самі. Це не так. В цих окремо взятих моментах ми бачимо видимо масштабну дію Бога, але безпосередньо промислом Божим Господь опікується кожним із нас, кожним постійно. Підбадьорюючи в добрих справах і в той же час

попускаючи. Коли ми грішимо – попускає, для того, щоб зрозуміли, що зло це погано, і ми, покавшись, знову ставали кращими.

Згадаємо із Старого Заповіту Книгу Царств. Жили благочестиво євреї – і був у них благочестивий цар. Але коли людині добре, вона забуває про Бога. Вона забуває взагалі про життя в Бозі і починає грішити. Як кажуть світською мовою, – розслабляється. Грішить. Господь послав їм нечестивого царя, який починав їх гнобити, принижувати, знищувати. Реакція людей була відповідною – калялись, починали жити благочестиво, правильно, праведно. Господь забирав від них нечестивого царя і знову приходив благочестивий цар. Знову жили добре, знову почали розслаблятися – знову приходив нечестивий цар. От якщо самі уважно прочитаете цю Книгу Царств, хоча б по хронології, ви побачите, як Господь опікується. Тому часто кажуть: народ достойний свого правителя. І якщо щось відбувається, то не просто так відбувається, а відбувається дією промислу для врозум-

лення, для заохочення. Значить, щось було не так, якщо є попущення Боже. Щось було не так в окремо взятій людині і цілому суспільстві.

І тому, споглядаючи на це, ми бачимо, що Господь опікується кожним із нас. Якщо гарно, не занегажовано проаналізувати життя самого себе, – як ти прожив, – то можна побачити ці моменти промислу Божого. Наприклад, важкувато тобі, на душі важко. Приходить сусід з гарним настроєм. Щось порозказував – і вже легше. Порозказував чи поплакався (як кажуть, «поплакався в жилетку») – вже стає легше. Послав тобі цього слугу, який тебе підбадьорив. Ти возгордився – посилає тобі іншого, поганого сусіда, який тебе обидив. І ти стоїш плачеш, нема радостей. І побігавши, думаєш: «Господи, як би все залагодити?» До кого звернувся? До Бога. Так ось Господь і попустив, щоб повернути тебе на дорогу правди. Якщо ти своїм розумом не можеш піти цією дорогою, то Господь попускає, щоб через ці труднощі і неприємності став на правильну дорогу.

Тому й повчають святі отці: коли трудно вам, то не питайтесь, за що. За що? А треба ставити по-іншому питання: для чого мені цей урок, що я повинен винести з того уроку, який стався переді мною? Чи добре, чи погане, – для чого тобі цей урок? Це тебе утвердило – якщо добре, чи якщо погане – то виправило? Це наше утвердження. Ось так Господь промисливо направляє нас на дорогу правди. Тому, що ми інколи ропщем: «За що, як?..» Та тому, що ми грішники. Живіть правильно – і буде все нормально. Проблеми що створює? Гріх створює проблеми. І якщо його не будемо чинити, то буде все гаразд.

Тому й те, що сьогодні відбувається, це випробування. Це наше випробування: хто ми і що ми. Так, звичайно, хочеться сказати, що все легко, порозумілися, домовилися, почули один одного. Але ви в хаті в себе один одного не чуєте. А в суспільстві цілому? Так ось, давайте вчитися чути один одного, один одному служити – вдома, на роботі, на вулиці, в суспільстві. Прислужитися, уступити, не просто «бути толерантним». Бути християнином, носієм любові до ближнього свого! Бо ж заповідь як говорить: «Полюби ближнього свого, як самого себе».

Закінчення на с. 5

Наша газета – у Вашу скриньку

Боголюб'язний читачу! Наш часопис – надійна підмога та корисний засіб у духовному житті православного християнина. Аби ця найпопулярніша волинська релігійна газета надходила Вам додому – випишіть її у будь-якому поштовому відділенні області, починаючи з будь-якого місяця.

Вартість одного примірника з доставкою – 1 грн 55 к. (без вартості приймання передплати). Індекс у поштовому каталозі обласної періодики – 91241. Архів основних публікацій «Волинських єпархіальних відомостей», радіопередач та інших аудіо-, відео- і текстових документів, церковні новини тощо – в інтернеті за адресою: www.pravoslavia.volyn.ua

ХРОНІКА

У Ковельському
районному деканаті

Священик Василь Фурман, помічник ковельського районного декана, став володарем гран-прі фестивалю-конкурсу відкритих уроків із предметів духовно-морального спрямування загальноосвітніх навчальних закладів Ковельщини.

Мета заходу, підсумки якого підбили 24 грудня в Голобах, – об'єднання зусиль сім'ї, релігійних інституцій і школи задля становлення духовності учнівської молоді, виявлення й підтримка творчої праці освітян, підвищення їх професійної компетентності, популяризація здобутків.

Кожен із дванадцяти учасників провів відкритий урок для учнів 5-х та 6-х класів. Перед учителями ставилося десять головних вимог, серед яких: доцільність теми, рівень професійної майстерності, науковість і міжконфесійність, раціональність використання часу та інші.

Такі уроки потрібні, щоб звернути більшу увагу на хрещення Русі-України, щоб «постукати до молодих сердець, посіяти в них зерна любові та заповнити їх добром», – каже о. Василь. Він, настоятель парафії Різдва Пресвятої Богородиці в с. Білин і Святого Духа в с. Колодниця, один із небагатьох душпастирів, що мають педагогічний фах і викладають основи християнської етики в загальноосвітніх закладах.

Окрім володаря гран-прі, у підсумковому зібранні фестивалю-конкурсу взяли участь: декан протоієрей Іван Бонис, настоятель голобської парафії Апостолів Петра й Павла священник Андрій Сех, преставники інших конфесій, влади й громадськості.

За підсумками конкурсу вчителі та деякі учні отримали подяки.

Кошти для хворих дітей збирали в Люблинці під час чергового благодійного різдвяного концерту «Теплий подих Богомладенця», який відбувся 11 січня в місцевому Будинку культури. За підсумками добродійного заходу зібрано 1360 гривень для Юрія Гаврилюка, Артура Кв'ятковського та Діани Литвинович. Діти хворіють на тяжкі недуги і потребують тривалого лікування.

У заході взяли участь: районний декан протоієрей Іван Бонис, староста луцького кафедрального собору Святої Трійці протоієрей Володимир Подолець із духовенством, настоятель місцевої парафії Великомученика Пантелеймона священник Матвій Олійник, інші панотці благочиння, викладач Волинської православної богословської академії Станіслав Беспалов, численні віряни з Люблинця та сусідніх сіл. Колядували гості з Луцька, гурти місцевої парафії, Будинку культури (керівник Неоніла Солом'янюк), дитячі гурти, дуєт о. Матвія та його мами Тетяни.

У душпастирському слові настоятель наголосив: «Отож, робімо справи милосердя і своїм прикладом закликаймо інших до добрих справ. А новонароджений Спаситель благословить вінець цього року, який розпочався».

Допомогти потребуючим діткам можемо й ми: кошти приймаються за такими реквізитами у ПриватБанку: номери карток – 6762 4620 5312 6451 Литвинович Оксана Миколаївна, 5168 7572 0951 4597 Соколовська (Гаврилюк) Оксана Василівна.

Вітання католикам

25 грудня єпископ Володимир-Волинський Матфей на запрошення Луцької дієцезії Римсько-Католицької Церкви (РКЦ) та з благословіння митрополита Луцького і Волинського Михаїла побував на святковій Месі з нагоди Різдва Христового за григоріанським календарем у соборі Апостолів Петра й Павла РКЦ обласного центру. Вікарій нашої єпархії, вітаючи учасників Богослужіння із великим святом, зокрема, побажав, щоб віфлємська зірка, яка осяяла дорогу волхвам, засвітила в серцях віру, надію, любов та інші християнські чесноти й вела шляхами віри Христової.

14 січня віце-канцлер та старший капелан єпархії протоієрей Олександр Безкоровайний із благословіння правлячого архієрея побував на святковому Богослужінні в луцькому чоловічому монастирі Святого Василя Великого Української Греко-Католицької Церкви з нагоди престольного празника цієї обителі.

— 3 ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

1 лютого – преподобного
Макарія Великого, Єгипетського

Макарій народився в селищі Птінапор у Нижньому Єгипті. Господь нагородив угодника Своєю довгим життям, але пам'ять про смерть постійно була з ним, спонукаючи до подвигів молитви і покаяння.

Після смерті батьків преподобний Макарій (Макарій – з грецької означає *блаженний*) роздав залишене майно на поминання батьків і став старанно молитися, щоб Господь показав

йому наставника на шляху спасіння. Творець дав йому такого наставника в особі досвідченого старця-ченця, що жив у пустелі, неподалік від селища. Старець прийняв юнака з любов'ю, настановив його в духовній науці бдіння, посту і молитви та навчив рукоділля – плетіння корзин. Побудувавши окрему келію неподалік від своєї, старець розташував у ній ученика.

Та якось преподобний пішов з тих місць і переселився на Нітрійську гору у Фаранській пустелі. Проживши три роки в пустелі, він пішов до преподобного Антонія Великого, отця єгипетського чернецтва, про котрого знав ще живучи в миру і горів бажанням його бачити. Авва Антоній з любов'ю прийняв Макарія, котрий став його відданим послідовником. З ним преподобний Макарій жив довгий час, а потім за порадою святого авви пішов у монастир і там настільки засяяв подвигами, що його стали називати юнаком-старцем: ледь досягши тридцятилітнього віку, він показав себе досвідченим, зрілим ченцем.

Багато зцілень звершив преподобний Макарій, із різних місць до нього приходили люди за допомогою, порадою, просячи його молитов. Усе це порушувало усамітнення святого, тому він викапав під своєю келією глибоку печеру і віддалявся туди. За його молитвами Господь навіть воскрешав померлих. Незважаючи на таку висоту досягнутого уподібнення Богу, він продовжував зберігати надзвичайне смирення.

У роки царювання імператора Валента, еретика-аріаніна (364–378 рр.), преподобний Макарій Великий разом із преподобним Макарієм Олександрійським піддався переслідуванню зі сторони аріанського єпископа Луки. Обоє старців схопили і, посадивши на корабель, відвезли на острів, де жили язичники. Там, за молитвами святих, отримала зцілення дочка жерця, після чого сам жрець і всі жителі острова прийняли святе Хрещення. Дізнавшись про те, що ста-

лося, аріанський єпископ засоромився і дозволив старцям повернутись.

Молитва преподобного Макарія багатьох спасала в небезпечних обставинах життя і зберігала від бід і спокус. Його милосердя було настільки великим, що про нього говорили: «Як Бог покриває світ, так і авва Макарій покриває провини, котрі він, і бачачи, ніби не бачив, і чуючи, ніби не чув».

Святий дожив до 97 років. Незадовго до упокоєння йому явилися преподобні Антоній та Пахомій, що повістили радісну звістку про близький перехід його в блаженні небесні оселі. Давши настанови своїм ученикам і благословивши їх, Макарій попрощався зо всіма і спочив зі словами: «В руки Твої, Господи, віддаю дух мій».

Неділя про митаря та фарисея

За три тижні до Великого посту лунає притча про митаря та фарисея. «Два чоловіки до храму ввійшли помолитись, один фарисей, а другий був митник. Фарисей, ставши, так молився про себе: Дякую, Боже, Тобі, що я не такий, як інші люди: здиришки, неправедні, перелюбні, або як цей митник. Я пощу два рази на тиждень, даю десятину з усього, що тільки надбаю! А митник здалека стояв, та й очей навіть звести до неба не смів, але бив себе в груди й казав: Боже, будь милостивий до мене, грішного!». Говорю вам, що цей повернувся до дому свого більш виправданий, аніж той. Бо кожен, хто підноситься, буде понижений, хто ж понижається, той піднесеться» (Лк. 18:9–14).

Для чого Церква пропонує нам відзначити пам'ять тих чи інших святих? Звичайно, насамперед для того, щоб ми бачили взірець і порівнювали своє життя з їхнім. Смирення народжує покаяння. Розумілий і гордовитий людині тяжко кається, тому що вона бачить себе кращою за інших. Гордість не викликає покаяння, а смирення приводить до нього. Тому іноді Господь попускає праведникам впадати у гріхи, аби вберегти їх від гордості, смирити їхні серця.

Великий грішник може швидше покаятися, ніж гордовита «добродесна» людина. Нам треба боятися гордості як вогню, бо вона може навіть погубити наші душі.

Притча про митаря і фарисея вчить нас смирення: «Бо кожен, хто підноситься, буде понижений, хто ж понижается, той піднесеться».

Віталій КЛИМЧУК

— РАДИМО ПРИДБАТИ

Для прочан

Паломництво на Святу Землю слідами новозавітних подій – від Благовіщення до Вознесіння – показано в новому повнометражному фільмі «Обитель Бога». Його автор Андрій Гнатюк, прес-секретар єпархії, головний редактор єпархіяльної телестудії «Собор».

Це друга стрічка, яка змальовує прощу стежками Спасителя (перша, «Дорогою Ісуса Христа», вийшла у 2008 році). Глядачі зможуть віртуально побувати на горі Синай, у печері, де був похований великомученик Юрій Переможець, пройти місцями, пов'язаними із життям Божого Сина. Кожен епізод богомілья розпочинається розповіддю про відповідне місце і подію зі Святого Письма. Фільм містить чимало відомостей про деякі рекреаційні пункти Ізраїлю.

Придбати диск можна в інформаційно-видавничому центрі єпархії за адресою: Луцьк, Градний узвіз, 1 (у духовній консисторії, навпроти Троїцького собору). Тираж обмежений. Перша відеоплатівка також іще доступна для придбання, зокрема, в кафедральному соборі Святої Трійці обласного центру.

Щоб у всіх було свято

26 грудня Володимирський благодійний фонд Матері Божої Неустанної Помочі, який очолює помічник районного декана й настоятель парафії Покрови Пресвятої Богородиці в с. П'ятидні протоієрей Микола Гінаїло, спільно з німецькою добродійною організацією «Україна – допомога Брайтшайд» (голова Генріх Беннер) передали різдвяно-новорічні подарунки спеціалізованій школі-інтернату в селищі Головне (Головно) Любомльського деканату. Передача відбулася за участі настоятеля місцевої Свято-Покровської парафії протоієрея Святослава Нюні.

Фонд Матері Божої Неустанної Помочі постійно здійснює благодійну діяльність, передаючи необхідні речі для різних закладів та потребуючих людей. Зокрема, нещодавно було надано допомогу всім загальноосвітнім закладам міста Володимира-Волинського та району.

Задля безпечних свят

26 грудня в рамках співпраці Управління єпархії (духовної консисторії) з Управлінням державної служби України з надзвичайних ситуацій (ДСНС) області для деканів або їхніх помічників проведено семінар-нараду про дотримання правил протипожежної безпеки у різдвяно-новорічні свята. Крім благочинних, участь у заході взяв віце-канцлер, старший капелан єпархії протоієрей Олександр Безкоровайний. Захід відбувся в навчально-методичному центрі цивільного захисту та безпеки життєдіяльності.

На завершення о. Олександр подякував Управлінню ДСНС за роботу, привітав зі святами і побажав, щоб нещасних випадків було якомога менше.

У духовній консисторії

26 грудня голова інформаційно-видавничого центру єпархії протоієрей Віталій Собко на запрошення обласної організації Національної спілки журналістів України взяв участь у практичній конференції на тему «Провінційний медіа-ландшафт: преса і влада».

Звертаючись до учасників заходу – представників обласної влади, редакторів, журналістів, о. Віталій зазначив: взаємини посадовців із журналістами це одна зі складних сфер, де найдосконаліше законодавство буде безсилем, якщо люди мають намір зловживати. Натомість коли не на словах, а на ділі дбають про свою душу, морально-етичне обличчя, керуються християнськими цінностями, – така співпраця влади і ЗМІ є здоровою, справедливою і несе користь громаді.

[Youtube.com/PravoslaviaVolyni](https://www.youtube.com/PravoslaviaVolyni) – відеоканал єпархії – досяг ювілейного показника: 100 000 переглядів.

Станом на 29 грудня канал пропонував 457 відеофайлів. Вони впорядковані за так званими списками відтворення: «Богослужіння», «Проповіді», «Паломництва», «Передача», «Фільми, кліпи», «Концерти» тощо. На регулярне оновлення веб-ресурсу очікують 117 підписників.

Перше відео було завантажено 6 грудня 2011 р. Найпопулярніший файл (понад 4800 переглядів) – це друга частина телетрансляції патріаршої Літургії в Луцьку 4 червня 2012 р.

Започаткували і підтримують проект [Youtube.com/PravoslaviaVolyni](https://www.youtube.com/PravoslaviaVolyni) відділи інформаційно-видавничого центру єпархії: інфослужба й телестудія «Собор».

29 січня віце-канцлер і старший капелан єпархії протоієрей Олександр Безкоровайний із благословіння митрополита Михаїла взяв участь у святкуванні 14-ї річниці з дня заснування Луцького інституту розвитку людини Університету «Україна».

Вітаючи ректора Романа Карпюка, викладачів і студентів, душпастир відзначив духовність і патріотизм цього навчального закладу та подарував йому ікону Волинської Божої Матері.

У Любешівському деканаті

19 грудня в Лахвичях Любешівського деканату проведено панакхиду до 70-ліття трагедії, що сталася тут у 1943 році: тоді червоні партизани убили невинних мешканців села. Моління очолював декан протоієрей Юрій Устимчук,

Продовження на с. 3

Продовження. Початок на с. 2

участь взяли настоятель місцевого храму Святителя Миколая Чудотворця священик Олег Куліш, сільський голова Валентин Данилик, мешканці села, члени Братства вояків УПА, ветеранський хор «Посвіт» (керівник Алла Гас). У Будинку культури відбувся жалобний концерт.

У Рожищанському деканаті

В цьому благочинні протягом трьох тижнів проходили богослужіння перед Тростянецькою іконою Богородиці «Одигітрія». Точну копію чудотворного образу привезли з храму Святої Трійці с. Тростянець Ківерецького благочиння за почином рожищанського декана протоієрея Василя Шняка, аби віряни під час Різдвяного посту послали молитви до Божої Матері.

Образ перебував: 6–10 грудня – у храмі Різдва Пресвятої Богородиці м. Рожище, 10–14 грудня – у церкві Апостолів Петра і Павла с. Берегове, 14–17 грудня – у храмі Успіння Пресвятої Богородиці с. Духче, 17–20 грудня – у чоловічому монастирі Успіння Пресвятої Богородиці, що в с. Сокіл, 20–23 грудня – в церкві Апостола і євангеліста Йоана Богослова с. Ульяники, 23–26 грудня – у храмі Архістратига Михаїла с. Рудня.

Як зазначив о. Василь, усі священики благочиння активно долучилися до цих відправ, виголошували змістовні проповіді, утверджуючи людей у надії на Боже милосердя та в оновленні вірою.

В академії

27 грудня у Волинській православній богословській академії під час засідання вченої ради відбулося представлення картини Володимира Жупанюка «Історія духовної освіти на Волині». Ідея висвітлення такої тематики в епічному полотні виникла у митрополита Михаїла. Оскільки Володимир Григорович давно і вміло висвітлює церковно-історичні події та поєднує їх в одному творі, вибір автора був недовгим. Варто згадати, що за свій христологічний живопис В. Жупанюк здобув у 2013 році обласну премію ім. Іова Кондзелевича.

Панорама вміщає, зокрема: образи просвітителів слов'янських Кирила і Мефодія (частина нашого краю входила до єпархії преподобного Мефодія), сонм волинських угодників Божих, зображення найбільших святих, сюжети зі всіх періодів Волинської духовної семінарії, що завершується нинішньою академією. Пишучи цю епопею релігійної освіти краю, митець вивчав різні авторитетні історичні джерела.

Цінний дар

Громада Собору Пресвятої Богородиці в с. Забороль Луцького районного деканату на чолі з настоятелем протоієреєм Віталієм Антоном подарувала зібрання стародруків бібліотеці Волинської православної богословської академії (ВПБА).

Колекція складається з семи богослужбових видань, які раніше зберігались у церковній книгозбірні, розповів о. Віталій інформаційній службі єпархії. Але оскільки вони досить давні й крихкі, люди доступу до них не мали. Тому душпастир виступив ініціатором їх передачі духовній школі, адже тут значно кращі умови зберігання і є можливість доступу.

Серед подарованих книг найдавніша – Цвіт на Трійцю 1631 року, надрукована в Києво-Печерській Лаврі за архимандрита Петра (Могилу). Відомо, що цей фоліант до заборольської церкви колись передали з Білостоцького Хрестовоздвиженського монастиря.

Передача цінного дару відбулась 27 грудня під час засідання вченої ради ВПБА у присутності митрополита Луцького і Волинського Михаїла, ректора священика Володимира Вакіна, інших викладачів. Подарувавши книги академії, о. Віталій побажав належно зберігати їх для майбутніх поколінь. Владика подякував за подарунок, за турботу священика та його громади про духовну школу.

У кафедральному соборі

29 грудня, останньої неділі року, після Божественної Літургії відслужено подячний молебень за весь рік. Його очолив митрополит Михаїл із соборним духовенством.

У проповіді високопреосвященний, навівши як приклад притчу про десять прокажених, сказав: «Ця євангельська історія нас нади-

ВАРТО ЗНАТИ**ГОРОХІВЧАНИН РЯТУВАВ
ЄВРОМАЙДАН**

«Не можна стояти осторонь, коли землякам загрожує небезпека», – так вважає дзвонар Михайлівського собору Іван Сидор, котрий, б'ючи у дзвони, сповіщає про другу атаку «беркутівців» на табір протестувальників. Про нього і його вчинок написала газета «Волинь нова»

Тривожний дзвін не вшухав усю ніч. До боротьби людей будив 24-річний волинянин Іван Сидор, який нині навчається в Православній богословській академії у Києві.

– Прокинувся о першій годині ночі, бо раз за разом дзвонив мобільний, – згадує молодий чоловік тодішні події. – Телефонували переважно жінки (мій номер є на сайті монастиря) і кризь слізи просили повідомити, що на Майдан напав «Беркут». За годину отримав близько 70 дзвінків і повідомлень із України, Америки, Португалії, Італії, Швейцарії та Польщі. Вирішив не стояти осторонь. Узяв благословення в намісника монастиря єпископа Агапіта і піднявся на дзвіниці.

Хлопцеві допомагав товариш по кімнаті в гуртожитку Андрій, а згодом прийшли інші семінаристи. Церковні дзвони звучали до 5-ї ранку.

– Важко довше, ніж 10–15 хвилин, бити кулаками по дерев'яних клавішах*, – каже Іван. – А тут – 3 години безперервно. Біль відчувався і через рукавиці. Було дивно дзвонити вночі, як зазвичай робимо тільки на Великдень.

Хлопець зізнається, що не знав, яким звучанням сповіщати про небезпеку. Адже востаннє трижовний сигнал набату лунав у соборі ще в 1240 році, коли під Києвом стояла татаро-монгольська орда. Тому все робили, як перед звичайною службою, але більше били у великі дзвони – їх далі чути.

– Написав дружині Яні есемеску: «Дзвоню так, як не дзвонили вже 10 століть», – усміхається Іван. Хлопець каже: у той момент не думав про те, що комусь допомагає. Тим паче, не сподівався на таку бурхливу реакцію людей. Адже й досі отримує дзвінки й листи подяки від незнайомих. Приємних звісток навіть більше, ніж було прохань ударити на сполох тієї ночі.

Молодого чоловіка тепер називають героєм Євромайдану, але він на це лише скромно усміхається. – Не вважаю себе таким, – каже. – Учинив так, як і належало. Не можна стояти осторонь, коли йдеться про безпеку тисяч людей. А героєм радше є український народ і наші монастирські браття. Адже коли 1 грудня студенти втікали з Майдану, церква відчинила їм двері. Зараз наші монахи щодня на службі читають молитви за Україну. Звичайно, ми не втручаємося в політику, але й не стоїмо осторонь, коли б'ють людей.

РАДИМО ПРИДБАТИ**Стане у пригоді**

Єпархіяльний видавничий відділ «Ключі» випустив православний церковний календар на 2014 рік. Він має вигляд невеликої брошури, тож зручний у користуванні. У ньому містяться вказівки апостольських і євангельських читань на неділі та свята, умовні позначення свят, ступенів строгості посту, вказано дні, коли не відправляються Вінчання.

Раніше інформаційна служба єпархії повідомляла, що торік у жовтні випущено настінний двосторонній церковний календар на 2014 р., у якому відображено особливі шановані на Волині свята й пам'ятні церковні дні. На одній стороні розміщено світліну митрополита Луцького і Волинського Михаїла, який від-

Разом із друзями Іван регулярно приходить на головну площу країни.

– Відчуваю єдність, яка панує на Майдані, – ділиться враженнями. – Побачив там багато дружніх і ставлених людей. Хочеться, щоб таке тепле ставлення один до одного збереглося і після Євромайдану.

Хлопець усе життя мріяв стати священиком. Із трьох років Іван прислужував у Свято-Троїцькому соборі в Одесі, де батько протоієрей Андрій Сидор – нині горохівський декан – отримав парафію після закінчення Одеської духовної семінарії.

– Завжди був при церкві, – пояснює хлопець. – Коли настав час вибирати життєвий шлях, навіть не сумнівався, що присвячу себе служінню Богу. Хоча деякі шкільні друзі іноді казали: за тебе тато вирішив. Було трохи образливо, бо мав щире бажання. І ніколи не шкодував про обраний шлях.

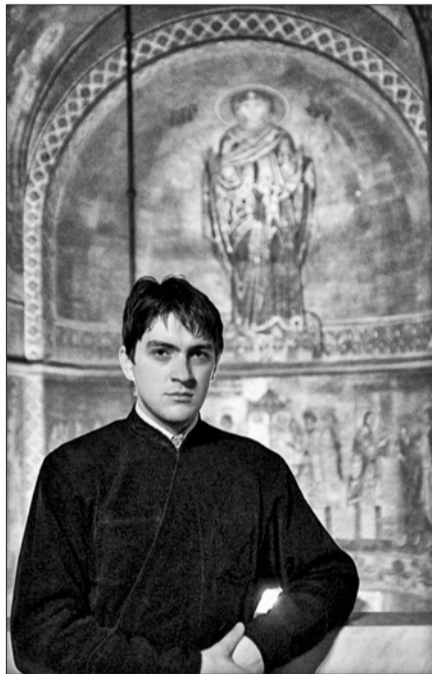
Нещодавно Іван пережив важливу подію – висвячення в дякона, яке провів святійший Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет у столичному Володимирському соборі.

– Як казав святитель Йоан Золотоустий, найлегше – бути поганим священиком, а найскладніше – хорошим, – розмірковує служитель. – У справжнього духовного наставника немає ворогів – для нього всі люди рівні, як були для Ісуса Христа. Священик – не професія, а покликання, що вимагає жертвності. У всьому багачу промисел Божий – і тієї ночі теж звершилося маленьке чудо.

Крім релігійної освіти, Іван Сидор здобуває фах історика в Київському національному університеті імені Тараса Шевченка. Працює адміністратором сайту Києво-Михайлівського монастиря і секретарем-референтом Київського єпархіяльного управління. Захоплюється нумізматиною, зібрана колекція монет налічує близько 600 найменувань. Дружина Яна працює вчителькою іноземних мов у Горохові. Зустрічалися зі школи, восени повинчалися.

Ярослава ТИМОЩУК

* У Золотоверхому монастирі змонтовано єдиний в Україні карильйон – музичний інструмент із багатьох дзвонів, звуки з яких видобуваються через клавіатуру. – Прим. ВЕВ.

Крім релігійної освіти, Іван Сидор здобуває фах історика в Київському національному університеті імені Тараса Шевченка. Працює адміністратором сайту Києво-Михайлівського монастиря і секретарем-референтом Київського єпархіяльного управління. Захоплюється нумізматиною, зібрана колекція монет налічує близько 600 найменувань. Дружина Яна працює вчителькою іноземних мов у Горохові. Зустрічалися зі школи, восени повинчалися.

правляє богослужіння у скиту Святого Духа чоловічого монастиря Святителя Миколая Чудотворця, що в с. Жидичин Ківерецького деканату. На другій стороні – храм Успіння Пресвятої Богородиці у с. Старий Поріцьк Іваничівського деканату, 230-річчя якого відзначатимемо у 2014-му.

Обидва календарі можна придбати у книгарні-бібліотеці «Ключі» (Луцьк, просп. Воли, 2 – біля обласної юнацької бібліотеки), у храмах єпархії та поштою. Контактна інформація: тел. – (050) 339-73-66, (067) 570-57-97; адреси поштової й електронної – ВВ «Ключі», вул. Градний узвіз, 1, Луцьк, 43025, kljuchi@ukr.net.

хає подякувати Богові за все, що Він дарував нам протягом цього року, – за радісні моменти і за скорботні моменти. Бо не було б скорботи – не розуміли б, що таке радість. Людина росте в порівнянні». Зауважив він і те, що «дякувати треба не тільки раз на рік. Треба дякувати кожен день, кожен мить». Церква надихає та спонукає, щоб подякували і ті, хто призабув чи не звертав на це уваги.

У Любомльському деканаті

Перед храмом Архістратига Михаїла в м. Любомль установили статую Ісуса Христа. Її подарував житель одного із сусідніх сіл на ім'я Василь (прізвище благодійник волів не називати) у подяку Богові за прожитий рік і з нагоди 1025-ліття хрещення Русі.

29 грудня, в неділю, після Божественної Літургії фігуру освятив любомльський декан і настоятель цієї парафії протоієрей Віктор Возняк.

У Володимирському районному деканаті

30 грудня декан протоієрей Євген Шевчук спільно з іншим духовенством освятив новостворений відділ профілактичних оглядів при Володимир-Волинському територіальному медичному об'єднанні. Раніше це був кабінет профогляду при поліклініці, нині ж його реорганізовано.

Душпастир наголосив на важливості лікарського покликання. Він закликав гідно використовувати цей Божий дар, щоб після щирої молитви Господь керував їхніми руками і думками при виконанні своїх обов'язків. На молитовну згадку о. Євген подарував ікони Христа Спасителя та Матері Божої.

У богослужінні взяли участь завідувач відділення Лідія Стеренчук, медпрацівники.

У Луцькому міському деканаті

1 січня настоятель парафії Святителя Миколая Чудотворця в Луцьку (просп. Відродження, 46) протоієрей Микола Гой та її клірик протоієрей Микола Лазука відправили заупокійну літію по Степану Бандері у 105-ту річницю від дня його народження. Богослужіння та мітинг відбулися на майдані перед РАГСом, де заплановано поставити пам'ятник лідеру ОУН (р).

У слові до присутніх о. Микола Гой зазначив, що наша історія часто переписувалась і тепер люди по-різному говорять про С. Бандеру. При цьому він згадав його слова: «Хто не зрозуміє підґрунтя українського народу і його духу, той не збудує нічого на українській землі, а лише далі її руйнуватиме».

Різдвяна бесіда з архіпастирем

3 січня митрополит Луцький і Волинський Михаїл взяв участь у передачі «Що каже священик» у пряму ефір на обласному телебаченні. Тема випуску – «Значення Різдва для людства. Як правильно святкувати зимові свята».

З радості духовної треба розпочинати Різдвяні торжества, зазначив владика: зі Служби Божої у храмі, відвідування батьків, друзів. Говорили й про волхвів, Свят-вечір, єдину, віфлємську ікону Богородиці, що посміхається, щедрвання у ніч на Василя. Також архієрей розтлумачив деякі язичницькі забобони, що переплелися з православними віруваннями та ще, на жаль, досі використовуються частиною християн у ці святкові дні.

Протягом телефіру глядачі побачили сюжет про народження Спасителя у Віфлємі, ставили запитання високопреосвященному, слухали в запису колядки у його виконанні та духовенства луцького кафедрального Свято-Троїцького собору.

«Що каже священик» – це спільний проект єпархіяльної телестудії «Собор» (головний редактор Андрій Гнатюк) і Волинської обласної державної телерадіокомпанії (генеральний директор Ольга Куліш). Ведуча цієї щомісячної передачі – Світлана Павлова.

Торжествуємо!

У всіх храмах єпархії відбулися Богослужіння з нагоди великого празника – Різдва Господа Бога і Спаса нашого Ісуса Христа.

6 січня, у Навечір'я (Свят-вечір), наш митрополит очолює урочисту Всенічну в кафедральному соборі Святої Трійці, що в обласному центрі. З ним служили декан протоієрей Микола Нецькар й інше духовенство.

Продовження на с. 4

Продовження. Початок на с. 2, 3

У день свята, 7 січня, Божественну Літургію з головного храму епархії трансливала обласна держтелерадіокомпанія в прямому ефірі (з повтором увечері). Коментував її завідувач кафедри гуманітарних дисциплін Волинської православної богословської академії, кандидат філософських наук Ігор Сацук. Уперше крім телеглядачів Службу змогли почути і слухачі радіо «Луцьк». Співав архієрейський хор «Оранта» (керівник – заслужений діяч мистецтв України Василь Мойсіук). Участь у Відправі, зокрема, взяв луцький міський голова Микола Романюк. Храм був заповнений так, що багато хто мусив молитись на соборному майдані.

Різдвяне послання Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета виголосив о. Микола Нецькар.

У вітальному слові по завершенні Богослужіння владика Михайл підкреслив: ми «всією українською громадою радіємо, стоячи біля вертепу, кожен рік нагадуючи собі про велику подію, ради нас, людей, звершену, – прихід у світ Спасителя». Сказав високопреосвященний і про те, що «наше серце наповнюється великою радістю в цей день, бо подія, яка відбулася 2000 років тому, була подією любові, була дією любові – любові Бога до людей. І навіть у байдужої людини серце наповнюється радістю в цей день». Побажавши «кожному бути домом, подібним до вертепу» та щоб добрі плани кожного здійснились у цей рік, митрополит разом із соборним духовенством та парафіянами храму поколядували.

До речі, лампадки й свічки в соборі запалили від віфлеємського вогню, традиційно переданого скаутською організацією «Пласт» 4 січня.

У Володимирському міському деканаті

Уперше вихованці молодіжної школи парафії Мучениць Віри, Надії, Любові та Софії, за сприяння її настоятеля протоієрея Євгена Рябця створивши великий вертеп (20 осіб), відвідали міську раду, заклади освіти й культури, інші установи районного центру, меценатів, які допомагають у будівництві храму.

Готували виступи художній керівник Світлана Мамедова, родина священника, молодь. Матінка Ольга шила костюми, тато о. Євгена Михайло виготовляв головні убори, юнаки та дівчата – допомагали з аксесуарами. Але найголовніше – чудове виконання, запозичене з Яворівщини Львівської області.

Старання колядників не минули дарма: за відродження традицій 13 січня в Культурно-мистецькому центрі ім. Т. Шевченка у Володимирі під час концерту «З колядою в серці» від міської влади їм вручили подяку. Вертеп закликає нас до добра, святості, кожен виконавець хоче прислужитися Новонародженому Ісусові, підтримати дух Різдва, зазначив о. Євген.

Кошти, зібрані під час цих заходів, підуть на зведення храму Мучениць Віри, Надії, Любові та Софії.

8 січня, у день, що має назву Собор Пресвятої Богородиці, митрополит Луцький і Волинський Михайл очолив Літургію в соборі Різдва Христового у Володимирі.

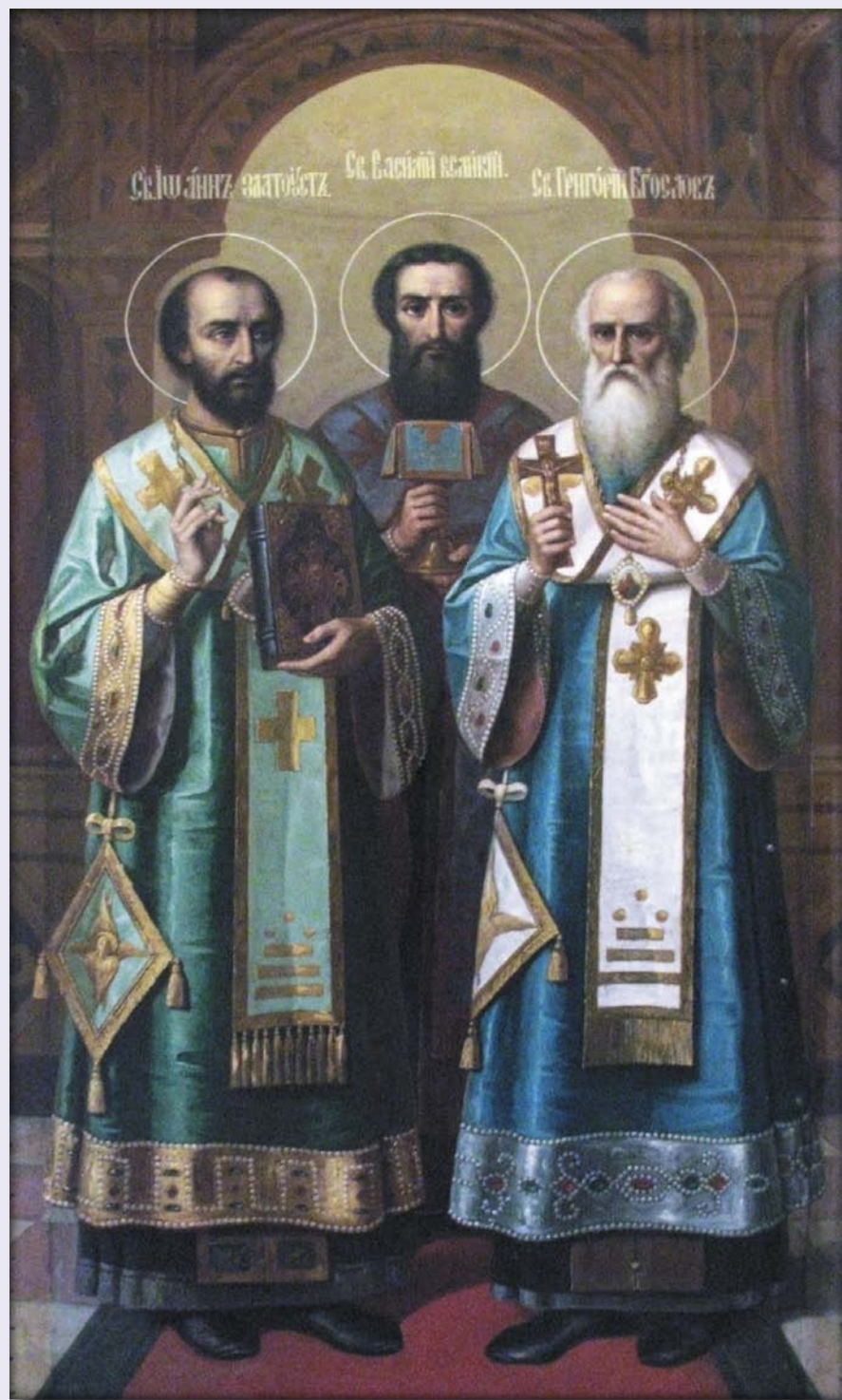
Із владику служили: міський декан протоієрей Юрій Пилипець, районний – протоієрей Євген Шевчук, інше місцеве духовенство та з Ковельщини. У Відправі, зокрема, взяли участь намісника володимирського монастиря Різдва Христового ігумена Марія (Ігнатенко), міський голова Петро Саганюк, голова райдержадміністрації Валентин Скуба, голова райради Степан Слащук, голова міського суду Надія Пікула, інші представники влади.

Владика у проповіді говорив про християнську любов. «Свято Різдва нагадує і закликає нас любити ближнього, який поряд з нами, прислужитись йому, зробити добру справу, першим привітатись, подати руку, обійняти, побажати гарного дня, промовчати, коли тобі говорять щось погане... Робіть добро вже сьогодні!» – закликав архіпастир.

На завершення Служби Божої міський голова вручив митрополиту місцевий орден «За заслуги».

9 січня помічник декана протоієрей Ігор Бігун взяв участь у концерті «З колядою в серці», що відбувся в районному Будинку культури. Його запросила організатор – викладач

ВОЛИНСЬКІ ІКОНИ

Ікона «Три святителі». Кінець XIX ст. Полотно, олія. Зберігається у Волинській православної богословській академії (м. Луцьк). Реставраційні заходи проведені у 2013 році художником-реставратором Ларисою Обухович.

Образ цей створено у стилі класицизму. Як і всі стилі, він формувався тривалий час, шукаючи і досягаючи поставленого ідеалу краси. У християнському мистецтві святі зображувалися прекрасними духом і тілом, тобто божественними.

На живописному полотні великих розмірів бачимо постаті трьох святителів та вселенських учителів Церкви – Йоана Златоустого, Василя Великого і Григорія Богослова. Молитвами цих святих Бог наш укріплює мир, злагоду та єдність серед християн, залагоджує еретичні протиріччя. Не випадково, що після Різдва Христового Церква святкує пам'ять їх усіх – зокрема кожного і трьох разом. 14 січня вшановують Василя Великого, 7 лютого – Григорія Богослова, а 9 лютого – Йоана Златоустого. 12 лютого вони вшановуються разом, увічнені піснями та похвалами.

У Візантії за імператора Олексія I Комнина (з 1081 по 1108 рр.) спалахнули суперечки про те, хто з цих святителів більш достойний перед Богом у своїй мудрості. Вирішити непорозуміння вдалося Євхейському єпископу Йоанові, освіченому і добродію. Святителі явилися йому – не уві сні, а наяву, у видінні – кожен зокрема, а потім троє разом. Вони повідали про те, що рівні перед Богом. Немає серед них ні першого, ні другого, панує між ними злагода і мир. Так блаженний єпископ Йоан утвердив мир між віруючими. Він установив дні вшанування трьох святителів окремо та разом.

Святі були найбільш освіченими, ерудованими та мудrimi людьми свого часу. Їх подвижницьке християнське життя дивовижне і гідне захоплення. Василь Великий та Григорій Богослов були ровесниками, від студентських літ друзями-побратимами і соратника-

ми в житті. Йоан Златоустий молодший від них на вісімнадцять літ. Цим трьом угодникам були притаманні жага до знань, гострий розум та любовність, яка вела їх до пізнання божественних законів.

Василя Великого зображено посередині, дещо в глибині. В його очах – світле бачення духовного світу, зморшки на чолі говорять про пережиті випробування. Лик вирізняється характерним темним волоссям та довгою бородою, які підкреслюють значимість образу великого вчителя.

Григорія Богослова зображено з довгою білою бородою, високим чолом, глибоким поглядом темних очей. В них прочитуються великі життєві випробування та непохитна відданість духовним цінностям. Голубий сакос і білий орар із золотими хрестами, в які облачений святець, оздоблені білими перлами, які символізують чистоту і святість духовного життя.

Йоан Златоустого на іконі відображено як високоцолого аскета, з тонкими, але вольовими рисами, схильними до піднесення почуттів. Він облагороджений злетами високої душі. В очах – відреченість від мирського, в якому «суєта суєт, і все суєта».

Кожен святитель тримає в руках певний предмет, який символізує частину Божественної Літургії. Євангеліє в руках Йоана Златоустого – Малий вхід, що знаменує вихід Ісуса Христа на проповідь до людей. Євхаристична чаша, яку тримає Василь Великий, – це Великий вхід, що нагадує про прийняття Ісусом страждань. Хрест у руках Григорія Богослова – це завершення Служби Божої, коли віряни цілують хреста. Отже, ікона відтворює безперервну Літургію, яку творять святителі перед престолом Божим за спасіння всіх християн.

Лариса ОБУХОВИЧ,
художник-реставратор Волинського
краєзнавчого музею

Центру позашкільної освіти, керівник зразкового вокального ансамблю «Ладомір» Тетяна Тюркіова.

У вітальному слові душпастир благословив дітей, побажав, щоб колядки у їхньому виконанні звучали все краще, аби і надалі прославляли народження Спасителя й так зберігали традиції нашого народу.

У Горохівському деканаті

9 січня декан протоієрей Андрій Сидор взяв участь у святкуванні 70-ліття композитора Петра Старушика та презентації збірки його творів «Обіймись, Україно!». Захід відбувся в будинку «Просвіта» м. Горохова.

У доробку цього митця більшість творів складають духовні піснеспіви. Зокрема, на ноти він поклав «Отче наш», «Вірую», «Херувимську пісню» та інші сакральні тексти. Тож душпастир побажав іменнику і надалі Божої допомоги та рясних благословень.

Як відроджують обитель

9 січня газета «Відомості.інфо» й сайт Vidomosti-ua.com опублікували статтю «На Волині монахи відроджують один із найдревніших українських монастирів» – про чоловічий монастир Святителя Миколая Чудотворця в с. Жидичин Ківерецького деканату.

Його намісник ігумен Константин (Марченко) розповів журналісту про великий вік обители, часи занепаду та сучасне відродження, про загальні риси чернечого життя, устрій та облаштування.

Як повідомляють видання, наставник ченців, який є також деканом монастирів епархії, провів екскурсію жидичинською обителью та її скитом Святого Духа, поділився планами розвитку: побудова собору Воскресіння Господнього, дальша реставрація братського корпусу тощо. Передбачається й розбудова центральної площі села на честь Данила Галицького, який фігурує в першій історичній згадці про обитель.

У Ковельському міському деканаті

11 січня в соборі Благовіщення Пресвятої Богородиці вперше відбувся вечір колядок за участю місцевого духовенства, церковних хорів та інших творчих колективів. На запрошення настоятеля протоієрея Василя Мичка, зокрема, вівшували й співали священнослужителі кафедрального собору Святої Трійці, що в Луцьку.

А перед цим, 8 січня, в Народному домі «Просвіта» Ковеля відбулося вже традиційне дійство «З Різдва Христовим!». Його учасником був декан протоієрей Анатолій Александрюк, який і розпочав захід вітаннями зі святом. Виступило багато хорових колективів різних православних громад та інших конфесій. Діти недільної школи собору Великомученика Дмитрія Солунського представили вертеп.

У Локачинському деканаті

Благодійний різдвяний концерт знову відбувся в Локачах. Зібрано 8790 гривень для лікування тяжкохворих дітей – Андрія Фельца та Катерини Козак.

У дійстві, що проходило 12 січня в районному Будинку культури, зокрема взяли участь: декан протоієрей Ігор Дружинець, інше місцеве духовенство, заступник голови РДА Леонід Левчик, начальник районного відділу культури Ольга Кривська.

Колядували душпастирі, хорова капела, церковні хори благочиння, учні музичної школи. Молоді парафіяни громади Покрови Пресвятої Богородиці с. Привітне показали вертеп.

Благочинний у своєму слові розповів про свято Різдва Христового, традиції його відзначення в нашому краї, передав благословення і вітання від митрополита Луцького і Волинського Михайла.

Перлина в дорогій оправі

14 січня в Художньому музеї Луцька, що у замку Любарта, відбувся урочистий прийом на честь відкриття й освячення його відремонтованого приміщення – будинку шляхетських судів (зведено у XVIII ст. на підмурівках князівського палацу XV ст.) та оновленої експозиції.

Освячення здійснив декан монастиря епархії та намісник обители Святителя Миколая Чудотворця в с. Жидичин ігумен Константин (Марченко) з братією.

Продовження на с. 6

СВЯТИНІ ВОЛИНІ

Щоб оберігав

29 грудня в с. Прилуцьке Ківерецького деканату освячено хреста біля місця, де коїться багато аварій. Тож заупокійні літії з хресними ходами сюди перестали бути рідкістю.

Установити хресне знамення вирішила громада. Здійснили намір стараннями голови сільської ради Віктора Кирилюка, Ігоря Чигринюка, Віктора Нечипоровича, Едуарда Бондариука, Івана Притолоюка, Валерія Кушнірчука та інших.

Чин освяти відправили декан протоієрей Іван Семенюк, настоятель місцевої парафії Святого Іоана Хрестителя протоієрей Василь Мураль, інше духовенство благочиння.

У своїх словах після богослужіння благочинний та настоятель розповіли про значення хреста, висловлюючи впевненість, що через нього Господь оберігатиме водіїв, пасажирів, жителів Прилуцького за їхніми молитвами.

Орест ВЛАСЮК. Світлина 1 Олексія КИРИЛЮКА

Любиш – смирайся

9 січня виповнилося 20 років від освяти храму Апостола й першомученика архидиякона Стефана в селищі Торчин Луцького районного деканату. З цієї нагоди та престольного празника митрополит Луцький і Волинський Михаїл очолив тут Божественну Літургію.

Із ним служили декан протоієрей Володимир Присяжнюк, настоятель парафії протоіє-

рей Степан Деленів, місцеве духовенство та з Луцького міського й Локачинського благочинь.

За Відправою владика виголосив проповідь про смирення. Воно – «прояв великої любові, бо коли любиш, тоді й терпиш, – підкреслив високопреосвящений. – Ось сила, яка є в серці кожного із нас, яка дарується нам Божественною любов'ю Святого Духа. Господь, укріплюючи нас у цьому терпінні, дає Своє благословення, мир, радість».

На завершення архієрей нагородив грамотами найбільших жертводавців церковної громади.

Валерія ЛЕСЮК
Світлина 2 і 3 інформаційної служби єпархії

Лемешівський ювілей

Парафія Преподобного Серафима Саровського в с. Лемешів Горохівського деканату відзначила 20-річчя освяти храму. З цієї нагоди 15 січня тут відправили святкову Божественну Літургію, яку очолив декан протоієрей Андрій Сидор. З ним служили настоятель священик Ярослав Музичук та інше місцеве духовенство.

Наприкінці Відправи вручено нагороди: настоятелям – ювілейну медаль Апостола Андрія Первозваного, багатьом активним мирянам – митрополітич благословенні грамоти.

Орест ВЛАСЮК

АМВОН

ЯКА Ж УКРАЇНСЬКА ІДЕЯ?

Проповідь митрополита Луцького і Волинського Михаїла, виголошена 26 січня, в неділю 31-шу після П'ятдесятниці, після Богоявлення, в кафедральному соборі Святої Трійці на завершення Божественної Літургії

Закінчення. Початок на с. 1

Ми дуже часто чуємо на великих зібраннях, вступаючи кажуть: яка ж українська ідея? Раніше українською ідеєю було – незалежність держави, самостійність Церкви в управлінні (автокефальність Церкви). Сьогодні ідея інша – об'єднання Церкви. В суспільстві інші терміни звучать. Але все це дуже швидко збувається: одне, друге й третє... Але ж яка фундаментальна ідея українців? Яка українська ідея фундаментальна? Ми її не знаходимо і кажемо: немає української ідеї. Так ось я пропоную, щоб українською ідеєю було – українець в центрі самої ідеї. Українець в центрі самої ідеї: як людина, як образ і подобіє Боже. Який він, українець? Ось коли ми описуємо про якусь людину, кажемо: кавказької національності, прибалтійський, європейський, американський... А як ми опишемо українця? Немає цього опису. Ось і ми з вами маємо українську ідею – українець. Якими ми хочемо себе бачити? Якого ми хочемо бачити в ідеалі українця? В першу чергу – людина віруюча. Людина, яка любить свою землю. Людина, яка живе по Заповідях Божих. Людина, яка має свої традиції, захищає своє. Хлібосольний. Багато іншого можемо вкласти. Але вклавши це, його й треба ісповідувати. Ось це буде нашою українською ідеєю.

А з чого треба почати? Як це формувати? Почати говорити про це. Ось наші цінності християнські, ось наші цінності культурні. В Грузії якщо кажуть «Ти – грузин», то це вже – православний. В Польщі якщо кажуть «поляк» – католик. Всі інші громадяни – громадяни Грузії та громадяни Польщі. Але ти не поляк, ти – громадянин Польщі.

Ти не грузин, ти – громадянин Грузії. Маєш права, які мають всі грузини, але ти не грузин. Ось так люди себе люблять. Ізраїль – іудей, і він собі ходить з пейсом і йому комфортно. Українець який? Оце треба формувати. Інколи в нас українець – це шаровари, оселедець і горілка. Ну це не українець... Це збочення, якого нас виховують. Кажуть, ви повинні бути ось такі. А не повинні бути ось такі! Виховують нас...

Я вам привів приклад про сусіда: що ми бажемо і які повинні бути. Що ви бажете сусідів? Скільки в сусіда повинно бути хат? Ще раз повторю: хахол баже, щоб в сусіда хата згоріла і корова здохла, а українець баже, щоб в сусіда було дві хати і дві корови. А так як українець – європейського спрямування, то він все прорахує. Так давайте прорахуємо. Ось вам ситуація: хата згоріла і корова здохла. Його поведінка? Він приїде до вас, щоб ви його прийняли, накормили, поділилися молоком, яке ви доїли від своєї корови. А він, вийшовши з хати, ще мусить щось вкрасити, бо йому ж теж треба відбудуватись. А красити ж привиклий? Привиклий.

Інша ситуація: дві хати і дві корови. Ви маєте можливість піти до нього в гостину і ще щось принести додому, і ще дасть вам молока. І сам не спить, бо в нього дві хати, він їх сторожує, так ще й сторожує й вашу. А ви, спокійно повечерявши, спите.

Так що вигідніше? Тому зависті не повинно бути в нас. Має сусід більше – і слава Богу. Подякуй, поради за нього, що він має. Йому, можливо, більше треба. А ти собі бери, скільки тобі треба. І не завидуй, а радій за нього. Тому ми

повинні бути європейські українці, які бажать сусідів, щоб він краще мав, щоб він більше мав, щоб до нього можна було прийти. Ось це буде тоді прояв любові до ближнього. Тому, що заповідь «Полюби ближнього свого, як самого себе» треба починати із того, щоб ми навчилися любити. Кого? Себе навчимося любити! Якщо ви навчитеся любити себе, то ви зможете й любити сусіда, зможете любити Бога. Бо як ти кажеш, що любиш Бога, Якого не бачиш, а ближнього, якого бачиш, який – образ Божий, ненавидиш? Яка ж це любов? Це ж не любов. Так ось, навчимося любити себе, робити собі благо. А потім ближньому те ж саме робити. Не хочеш, щоб тебе вдарили, – не бий ближнього. Не хочеш, щоб тебе обкрадали, – не кради. Не хочеш, щоб тобі погане слово казали, – не кажи і т. д. Так ось з цього треба почати. Не любити себе в сенсі егоїзму – тільки себе, а в християнському значенні любові. Тому, що Господь каже: «Ваше тіло – це храм Духа Святого». Царство Боже де? В середині вас є. На що дивляться? На людину. На людину як тару. Звертається увага ж, і всі попереджують: на себе зверни увагу.

Тому сьогодні ми повинні, усвідомивши усе, що відбувається, збагнути декілька речей. Перше: навчитися любити себе і гідно й достойно себе вести, відстоювати своє. Друге: повинні визначити – оце наші цінності, оце наші пріоритети, і боротися за них.

Але найбільше, з чим треба боротися, так це з духом провінційності, який в нашій душі. Ми провінціали в душі своїй. Оцього виховали нас, як я попередньо привів приклад. Виховують цього нас, але ми повинні це відкинути. Дух провінціала треба викоринити! А в чому виявляється дух провінціала? Ми завжди оглядаємось. Ось хочеш перехреститись – і оглядаєшся, чи ніхто не бачить. Виходиш щось робити, а сусід це робить. Або сусід це робить – і я мушу робити. При чому тут сусід? В тебе є Заповіді Божі, по них і живи. А сусід хай живе так, як він вважає. А ти живи так, як тобі написано, як ти ісповідуєш. Все оглядаємось:

на Схід краще бігти чи на Захід краще швидше бігти? Додому краще бігти! Ні на Схід, ні на Захід, а навчитися любити себе. Ось це треба викоринювати: не оглядуйтесь по сторонах, а йдіть правильно, і правильно – дорогою правди. І тоді завжди з вами буде Бог. Завжди з вами буде Бог! Тому, що Бог не в силі, а в чому? Не в силі, а в правді. «Бог не в силі, а в правді», євангельські слова. Тому ось цим перемажемо – перемажемо любов'ю, перемажемо правдою. Але відстоюючи своє і люблячи своє.

Тому ніякої пасивності! Пам'ятаєте євангельський приклад? Краще тобі бути холодному або гарячому, але дуже погано – теплохладному, коли ти ні який ні такий. Щось на зразок: там щось робиться, а я подивлюся і, може, потім примкну. Я подивлюся там із-за вугла, на всякий випадок. Не на всякий випадок, а прямо, дорогою правди! Рівно треба ходити. Тоді в нашому домі, українському домі буде все гаразд. І в нас, на Волині, все буде гаразд, коли будемо ходити дорогою правди, будемо жити по-євангельськи. Не декларувати життя по-євангельськи, не треба бути вказівниками: показують, а самі нікуди не йдуть. Ось і ми так само іноді розказуємо, як має бути, але при тому самі нічого не робимо. Оце ми подібні до вказівника, який показує, а не йде. А нам треба йти, рухатися, тому що рух – це життя. Рух – це життя земне, а рух по земному житті – це рух до Царства Небесного.

Ось я бажу вам такої ж ревності по вірі, як ви іноді проявляєте ревність по життю до української патріотичної справи. Тому треба бути в тому плані ревним, до віри, до своєї держави, до своєї землі, до правди бути ревними і відстоювати це, щоб на душі і на совісті було спокійно: я брав участь, я робив, я так думав, оце моя позиція. Ось такий я українець. Люблю ближнього, люблю Бога і люблю свою землю. Тому Бог на поміч вам і в подальшому бути твердим в вірі і в житті, в християнському правильному житті.

Слава Ісусу Христу!

Продовження. Початок на с. 2, 3, 4

СВЯТІ

ПРО КАНОНІЗАЦІЮ БЛАГОВІРНОГО КНЯЗЯ ВОЛОДИМИРА ВАСИЛЬКОВИЧА

Із днів Освяченого Помісного Собору Української Православної Церкви Київського Патріархату

У слові до присутніх о. Константин подякував усім причетним за «відродження шедевр» та привітав лучан із «відкриттям такого музею, якому можуть позаздрити й великі музеї великих міст». Зупинився ігумен і на важливості мистецтва в наш час, бо «воно надишає задуматись про духовне, відійшовши від буденності».

З вітаннями до всіх!

Під час Різдвяних свят священнослужителі епархії традиційно відвідують державні установи, різні організації з колядками та віншивами, беруть участь у різноманітних заходах та діях.

Так, митрополит Михаїл із духовенством кафедрального собору Святої Трійці 15 січня заходили в ОДА й обласній раді, привітали голову облдержадміністрації Бориса Клімчука, голову облради Володимира Войтовича та інших представників обласної влади.

А напередодні, 14 січня, колядники завітали до Луцької міськради: поздоровили з Різдвом Христовим та Новим роком міського голову Миколу Романюка і всю владу обласного центру.

12 січня правлячий архієрей із панотцями відвідали захід у луцькому Палаці культури «Щедрий вечір зі "Свободою"» – благословивши його, привітали присутніх колядою.

Уже дев'ятий

17 січня відбувся щорічний різдвяний благодійний телемарафон «Бог багатий милосердям». Це спільний проект Волинської ради Церков (ВРЦ), облдержадміністрації, обласних держтелерадіокомпаній, організації Товариства Червоного Хреста. Мета – збір коштів для малозабезпечених.

Оскільки УПЦ Київського Патріархату за чергою зараз головує у ВРЦ, відкрив дев'ятий телемарафон митрополит Луцький і Волинський Михаїл. У своєму слові владика зазначив: «Усвідомлюючи ту любов, яку проявив до нас Бог, сьогодні краплю цієї любові потрібно передати ближньому». Він побажав, щоб той, хто обмежений фізично, був сповнений духовною радістю Різдва.

З 8.00 до 18.00 зі сцени муздрамтеатру ім. Т. Шевченка лунали колядки, шедівки та ставились вертепи у виконанні творчих колективів різних Церков. Цього разу Київський Патріархат представляли гурт «Щедрик» із Горохова (керівник Людмила Гетьманчук), храмові хори з Локачинського деканату. Перед їхнім виступом до глядачів звернулися декани – протоієрей Андрій Сидор та Ігор Дружинець.

Збір коштів триватиме до 1 березня ц. р. Переказати їх можна на р/р № 26049000000035 Львівської філії «Укрсоцбанку», МФО 300023, код ЄДРПОУ 02940115, Волинська обласна організація Товариства Червоного Хреста України.

Будьмо сопричасниками

19 січня, на Богоявлення, Хрещення Господнє, митрополит Михаїл із духовенством кафедрального собору Святої Трійці відслужив Літургію святителя Василя Великого в головному храмі епархії.

У проповіді архієпископа розтлумачив суть торжества: «Бог, увійшовши в йорданські води, тим самим освятив усю природу. Через водну стихію освячується вся земля, тому що через гріхопадіння земля була проклята». Високопроеосвященний підкреслив: «Божественна благодать, Дух, Який у вигляді голуба зійшов на Ісуса Христа, сьогодні сходять на всю водну стихію, а ми, торкаючись цієї води, стаємо сопричасниками цього благословення, учасниками цього очищення та оздоровлення».

По завершенні Відправи, як і щороку, до берега річки Стир (пляж Центрального парку м. Луцька) рушив хресний хід. Там владика відправив велике освячення води.

Тихий ювілей

23 січня, у день, коли Патріархові Київському та всієї Русі-України Філарету виповнилося 85 років, митрополит Луцький і Волинський Михаїл та єпископ Володимир-Волинський Матфей взяли участь у святковій Літургії в кафедральному Володимирському соборі столиці, відправлений із цієї нагоди. По завершенні Богослужіння було відслужено молебень за мир і припинення ворожнечі в Україні.

Як повідомляє сайт Cerkva.info, у зв'язку із

В ім'я Отця і Сина і Святого Духа!
Освячений Помісний Собор Української Православної Церкви Київського Патріархату, що зібрався у Золотоверхій обителі Архістратиго Божого Михаїла у м. Києві з нагоди 1025-ліття хрещення Київської Русі-України, після старанного дослідження життя і просвітницького подвигу благовірного князя Володимира Васильковича знаходить нині вчасним канонізувати і приєднати до лику святих цього побожного мужа – правителя Волинського князівства.

Благовірний князь Володимир народився від другого шлюбу князя Василька Романовича Тербовлянського з дочкою польського князя Лешика Білого Оленою близько 1248 року (перша дружина князя Дубрава, дочка суздальського князя Юрія Всеволодовича, померла). Християнське ім'я князя Володимира було Іван...

Князь Володимир успадкував стіл м. Володимира-Волинського після смерті батька близько 1269 року. Це були непрості часи. Давня Київська держава через міжусобиці розпалася на окремі князівства, а потім монголо-татарська навала остаточно зруйнувала бажання князів об'єднатися навколо Києва. Пряма наступниця колись могутньої і єдиної Русі – Галицько-Волинська держава – також зазнала руйнівних процесів після смерті князя Данила Галицького. Батько князя Володимира Василько ще величався «отцем і господином», однак у дійсності великого князя вже не існувало.

Більша частина князювання Володимира Васильковича у Володимирі-Волинському пройшла у боротьбі з тяжкою хворобою – із 1285 року це вже було смертельне ракове захворювання. Благовірний князь мужньо долав ці випробування і залишив в історії Волинського краю помітний слід...

Благовірний князь не тільки був мирносоцем Волинського краю, навколишніх земель та країн, але й виступав як великий доброчинець у часи скрути і голоду. Один епізод із літопису яскраво це підтверджує: «А після того року [1279] голод був по всій землі – і в Русі, і в Ляхах, і в Литві, і в Ятвяхах. І через це прислали ятвяги послів своїх до Володимира, так кажучи: "Господине княже Володимире! Приїхали ми єсмо до тебе одо всіх ятвяг, надіючись на Бога і на твоє благополуччя. Господине, не помори нас, а прокорми нас собі". Князь Володимир Василькович прислухався до благань ятвяжких послів і «послав із Берестя до них хліб у човнах». Цей епізод із допомогою хлібом ятвягам тим дивний, що раніше (1273 р.) Володимир Василькович йшов зі своїм військом їх смирияти, бо князі ятвягів не дотримувалися ні мирних угод, ні власних обіцянок і постійно чинили набіги на північно-західні землі Волині.

Перед своєю смертю князь Володимир Василькович передав княжіння двоюрідному братові – князю Луцькому Мстиславові. Багато хто з дослідників української історії до цього поставилися негативно, мовляв, князь вчинив немудро, бо мав антипатію до талановитого і войовничого Лева, князя Галицького, в іншому разі знову об'єдналися б Волинь і Галичина. Однак, проаналізувавши хід передсмертних думок благовірного князя, бачимо, що він вчинив мудро, керуючись перш за все, як людина великої віри і духу, моральними міркуваннями.

Благовірний князь Володимир Василькович увійшов в історію як великий будівничий храмів та доброчинець. Із панегірика, присвяченого князю, ми дізнаємося, що він багато городів поставив, церков збудував, серед яких – Каменець. У ньому Володимир Василькович «церкву поставив Благовіщення святої Богородиці, і прикрасив її іконами золотими, і начиння служебне викував срібне» та багато книг богослужбових подарував. Князь Во-

лодимир Василькович також збудував храми: у Більську, Святого великомученика Юрія Перемождя у Любомлі, Святого Петра в Бересті. У стольному місті своєму Володимирі заснував монастир Святих апостолів, у якому коштом князя була розмальована церква Святого великомученика Димитрія. До єпископії Перемишльської і Чернігівської Володимир Василькович приніс у дар Євангелії-апракоси, оковані сріблом, прикрасені перлами, коштовним камінням та емаллями. У тому ж панегірику ми зустрічаємо докладний опис книжок, які подарував Володимир Василькович різним церквам і які були створені у книгописній майстерні-скрипторії, а деякі переписані власноручно самим князем.

Волинський літописець залишив нам опис зовнішності і характеру Володимира Васильковича: «Говорив він ясно [словами] зі [святих] книг, тому що був філософ великий... [Був] він кроткий, смиренний, незлобивий, справедливий, не загребущий, не лживий, злодійство ненавидів, а пиття не пив [хмільного] зроду. При-

язнь же він мав до всіх, а особливо ж до братів своїх, у хресному ж цілуванні стояв він по всій правді істинній, нелицемірній, і страху Божого сповнений. Особливо ж старався він про милостиню, [і] про монастирі подбав, ченців підтримуючи і всіх ігуменів з любов'ю приймаючи, і монастирі многі він спорудив. На весь [бо] церковний чин і на церковників одкрив був йому Бог серце і очі, і не затьмарював він ума свого п'янством, і кормителем він був ченцям, і черниціям, і вбогим, і всякому стану він яко улюблений отець був. Особливо ж на милостиню він був милостив, слухаючись Господа, Який говорить: "Оскільки вчинили ви братії Моїй меншій, то й Мені вчинили", а також [як] Давид говорить: "Добрый муж милує і дає весь день, він за Господом не спіткнеться". Мужність і розум у ньому жили, правда й істина з ним у парі ходили, й іншого добродіяння в нім багато було. Гордості ж у ньому не було, – тому що мерзенна є гордість перед Богом і людьми, – а завше смиряв він образ свій, сокрушався серцем, і зітхав із глибини душі, і сльози лив із очей, покаючись Давидовою приймаючи, плачучи за гріхи свої, [бо] возлюбив він нетлінне паче тлінного і небесне – паче дочасного, і царство зо святими у Вседержителя Бога – паче минушого сього царства земного».

Далі буде

загостренням суспільно-політичної кризи в країні Святіший відмовився від гучних святкування та нагород.

Господи, помилуй

23 січня в Луцьку відправили заупокійну літію по загиблих у Києві під час сутичок із «Беркутом». Із благословіння правлячого архієрея поминальну молитву провело духовенство кафедрального собору Святої Трійці, її очолював декан протоієрей Микола Нецькар.

Церква засуджує насилля, пролиття крові, але підтримує боротьбу за правду й ту любов, за яку Господь був розп'ятий на хресті, підкреслив у проповіді о. Микола. За його словами, слід зробити все заради миру й щоб Україна була цілісною, єдиною державою.

Перед цим богослужінням стало відомо, що у зв'язку з подіями в столиці митрополит Михаїл, духовна консисторія заклали душпастирів і мирян послити молитви за мир в Україні. Владика благословив того дня у всіх храмах епархії відслужити заупокійні літії по загиблих, а також у пам'ять про них безперестанно, за змогою, бити у дзвони.

Також високопроеосвященний повідомив інформаційній службі епархії, що підтримує луцького міського голову Миколу Романюка, який оголосив тоді день жалоби в обласному центрі.

У деканатах епархії відбулись подібні богослужіння.

23 січня всеукраїнська газета «Вісник» та сайт visnyk.lutsk.ua опублікували статтю «На Майдані зібрався не електорат, а інтелект!» Це думки протоієрея Михайла Бучака, настоятеля парафії Покрови Пресвятої Богородиці в с. Маяки (Княгинінок) Луцького районного деканату, щодо ролі Церкви в сучасних суспільних подіях (він певний час перебував у столиці на майдані Незалежності).

Душпастир у розмові з журналістом підкреслив, що Церква була, є і повинна бути над політикою, але не поза народом. Своє перебування «на барикадах» пояснив тим, що «пастир має бути серед свого народу, молячись за нього і разом з ним».

24 січня голова інформаційно-видавничого центру епархії протоієрей Віталій Собко на запрошення обласного державного телебачення та з благословіння митрополита Луцького і Волинського Михаїла взяв участь у телепередачі «Громадський вектор» – про церковне бачення шляхів подолання глибокої суспільно-політичної кризи в Україні.

У програмі, яку вів Тарас Літковець, також взяли участь представники інших конфесій, які діють на Волині.

Представник Київського Патріархату розповів про ставлення православних до останніх подій в Україні загалом та Волині зокрема. Підкреслив, що Церква засуджує насильницьке, братовбивче протистояння влади та учасників протесту й закликає прислухатися до голосу духовних пастирів. Священик також передав заклики владика Михаїла до посиленої молитви й посту за мир і збереження цілісності України.

Поряд із тим, було зазначено: свобода народу – великий дар від Бога, за який треба боротись. На превеликий жаль, на шляху прагнення побудувати цивілізоване й високоморальне суспільство не обходиться без жертв. Адже Сам Господь дарував людині спасіння дорогою ціною – розп'яттям Свого Сина.

26 січня, у неділю, в Луцьку молитовно пом'янули загиблих під час сутичок «Беркуту» з учасниками акцій протесту в Києві.

Хресний хід пройшов від кафедрального собору Святої Трійці до Замкової площі, де перед пам'ятником жертвам політичних репресій відправили заупокійну літію. Богослужіння очолював митрополит Михаїл.

Із владикою молились: декан собору протоієрей Микола Нецькар, інше духовенство, активісти луцького євромайдану, громадськість.

«Церква завжди надихалася, стоячи біля могил праведників, біля могил святих, – зазначив у своєму слові архієпископ. – Надихалася тому, що бачила велич Божу, правду Божу. Бог не в силі, Бог в правді. Сьогодні правда полягає в тому, що ми висловлюємо свою думку і хочемо бути почутими. В тому, що ми любимо Україну і бажаємо їй бути незалежною».

Закінчення на с. 7

ХРОНІКА

Закінчення. Початок на с. 2 – 4, 6

Високопреосвященний закликав поставити лампадки, свічки на підніжжя пам'ятника, підвіконня в домішках «у пам'ять про невинно убієнних за правду». Відтак на заклик митрополита всі проспівали многоліття тим, хто продовжує боротися за Україну.

Подібні богослужіння відбулися і в інших деканатах єпархії.

Не благословив

Митрополит Луцький і Волинський Михайл не благословив священникам і вірянам єпархії їхати в паломництво до так званих дарів волхвів. На думку владики, нема достатніх доказів того, що афонська реліквія, яка днями перебувала в Києво-Печерській лаврі, є справжньою.

Про поклоніння волхвів, які подарували новонародженому Господу Ісусові Христу золото, ладан і смирну, розповідає Євангеліє від Матфея. Побутує думка, яка останнім часом набула розголосу через ЗМІ Російської Православної Церкви, що Пресвята Богородиця передала дари волхвів Єрусалимській Церкві, де вони перебували до IV століття, а пізніше були перенесені в Константинополь. Також повідо-

мляють, що 1470 року їх було передано в афонський монастир.

Проте, на жаль, на сьогодні церковні історики не знаходять авторитетних документальних підтверджень, які б засвідчили автентичність цієї святині.

Пам'ятаймо Крути

29 січня в Луцьку відбулося поминання героїв Крут. Розпочали мітинг-реквієм із заупокійної літї перед пам'ятним хрестом на вулиці, названої на їхню честь (район вул. Дубнівської).

Богослужіння очолив наш митрополит. Із ним служили: канцлер єпархії протоієрей Микола Цап, декан кафедрального собору Святої Трійці протоієрей Микола Нецькар, духовенство соборного та міського деканатів. До молитви долучилися міський голова Микола Романюк, інші представники влади, небайдужа громадськість.

У своєму слові високопреосвященний підкреслив: «Ми утверджуємось на пам'яті про героїв Крут, ми утверджуємось в бажанні бачити нашу державу і майбутнє щасливим, а єднає нас сьогодні молитва». Також зазначив, що метою приходу сюди й молитви в цей день є ба-

жання згадати героїв, бо «пам'ять – це той неціненний дар, який має людина, щоб розуміти, хто вона і до чого вона прагне».

Такі служіння відправлено і в інших благочиннях єпархії.

«Там не прикриють»

Можновладцям і багачам слід звернути увагу на приклад євангельського Закхея. Про це говорив митрополит Луцький і Волинський Михайл у недільній проповіді 2 лютого в кафедральному соборі Святої Трійці.

У Євангелії від Матфея оповідається про Закхея, який був «старший над митарями і чоловік був багатий». Він виліз на дерево, щоби хоч побачити Ісуса Христа серед натовпу. Але коли Спаситель пішов до нього в гості, Закхеї став іншою людиною: «Господи, половину добра мого я віддам убогим і, якщо кого скривдив чим, поверну вчетверо».

На думку владики, Закхеї у міру своєї діяльності, виконуючи певні посадові обов'язки, не тільки працював на державу поневолювачів, а й переживав свої повноваження.

«В чому полягає суть великого покаяння, про яке ми сьогодні чуємо, у праведного Закхея?

– запитав митрополит Михайл і одразу відповів: – Будучи наділений владою, він усвідомлює, що настане мить – і предстане перед Богом, і там захищати не буде кому. Не буде друзів, які є у владі. Тому, що перед лицем Правди ти стоїш один на один. І це торкнулося його серця: оця правда життя, і істина, яку – визнаючи не визнаючи – вона існує. Він розумів, що закінчиться цей шлях, шлях земний, шлях, де є друзі, шлях, де є знайомі, де можна безнаказано робити ті чи інші вчинки, бо там прикриють, там виручать, там не побачать...»

Підсумовуючи думку, високопреосвященний зазначив: «Скажіть, хто так сьогодні може зробити? Важко знайти, важко знайти цих людей. Важко тих, хто в великих домах, важко тих, хто щитає і уніформною прикривається. Важко знайти». Але прагнути стати новим Закхеєм, каючись і довіряючись Христу, має кожен.

Інформаційна служба єпархії

Докладніше про ці та інші події – на офіційному сайті Pravoslavia.volyn.ua

ВІТАННЯ

Протоієрею Миколі Цапу, канцлеру єпархії, настоятелю парафії Великомученика Юрія Переможця в Луцьку та викладачеві Волинської православної богословської академії, 3 березня – 45 років;

протоієрею Василю Мавдрику, настоятелю парафії Архістратиґа Михаїла в с. Руснів і Казанської ікони Богоматері в с. Бубнів Володимирського райдеканату, 1 березня – 45 років;

священнику Артемові Кованському, клірикові парафії Холмської ікони Богоматері в Луцьку, 5 березня – 30 років;

священнику Михайлові Мацюку 12 березня – 20 років священничого служіння;

протоієрею Михайлові Янкевичу, настояте-

леві парафії Всіх українських святих у с. Струмівка Луцького райдеканату, 12 березня – 35 років;

Юрієві Павлюку, старшому іподияконові єпархіального архієрея, 18 березня – 25 років;

Ігореві Саціку, завідувачеві кафедри гуманітарних дисциплін Волинської православної богословської академії, 22 березня – 35 років;

священнику Назарові Бабю, капеланові обласної клінічної лікарні та Луцького пологового будинку, 28 березня – 10 років священничого служіння.

Щиросердечно вітаємо вас, боголюб'язні отці й брати, з ювілеями. Хай Бог благословляє усіх вас на многії і благі літа!

ОФІЦІЙНО

Священника Володимира Труша призначено настоятелем парафії Мученика Данила Братковського, страстотерпця волинського, в Луцьку (указ № 4 від 28 січня 2014 р.).

Священника Олега Куліша звільнено від обов'язків настоятеля парафії Святого Миколая Чудотворця в с. Лахвичі Любомльського деканату, а **священника Михайла Куліничу** призначено на цю посаду (№ 5, 7 від 4 лютого).

ОГОЛОШЕННЯ

23 січня в Турійську сталася велика трагедія: згорів храм Святої Трійці. За словами декана і настоятеля парафії протоієрея Миколи Даньківа, офіційна причина загорання – проблеми з електропроводкою, однак він не виключає і версію підпалу.

Вогонь помітили о 14.30. Гасити полум'я прибули п'ять пожежних автомобілів з Ковеля, Турійська та району, Володимира-Волинського, однак святиню врятувати не вдалося: залишилися тільки стіни.

Церковна громада просить усіх небайдужих людей про допомогу. Кошти можна переказати за такими реквізитами: рахунок 26004300611841, ідент. номер 20145485. Банк – філія Волинського ОУ АТ «Ощадбанк», м. Луцьк. МФО 303398.

ПАЛОМНИЦТВА

16 лютого – до святинь Володимира-Волинського: собор і монастир Різдва Христового – Юріївська церква – Василівська церква – Успенський собор – Зимнівський монастир. Зголошуватися до 15 лютого. Виїзд о 7.00. Повернення – о 19.00. Вартість поїздки 70 грн.

23 лютого – у чоловічий монастир Великомученика Георгія Переможця (під Берестечком, с. Пляшева Рівненської єпархії) із відвідуванням Музею козацької слави. Зголошуватися до 22 лютого. Виїзд о 7.00. Повернення – о 20.00. Вартість поїздки 70 грн.

23 лютого – до святинь Рівненщини: монастир у Дермані (п'ять чудотворних ікон і цілюще джерело) – собор в Острозі (мироточива ікона) – монастир у Межиріччю (чудотворна ікона) – джерело Св. Миколая в Гільчі – монастир у Городку (чудотворна ікона, частинка гробу Богородиці). Зголошуватися до 22 лютого. Виїзд о 6.30. Повернення – о 22.00. Вартість поїздки 90 грн.

1 березня – до святинь Львова. Зголошуватися до 28 лютого. Виїзд о 6.30. Повернення – о 23.00. Вартість поїздки 170 грн.

8 березня – до почайвських святинь: лавра – монастир Святого Духа (колишній лаврський скит) – монаше кладовище – дже-

рело Праведної Анни – жіночий монастир Богоявлення Господнього у Кременці – храм Пророка Іллі в Дубенському замку. Зголошуватися до 7 березня. Виїзд о 6.30. Повернення – о 20.00. Вартість поїздки 90 грн.

9 березня – до святинь Києва: Печерська лавра – Феодосійський, Введенський, Видубицький, Іонівський, Михайлівський Золотоверхий монастирі – Андріївська церква – Володимирський собор (Патріарша Служба) – Волинська ікона Богоматері (Національний художній музей України). Зголошуватися до 7 березня. Виїзд 8 березня о 23.30. Повернення 9 березня о 23.30. Вартість поїздки 250 грн.

15–25 березня – до святинь Європи: Польща, Чехія, Австрія, Італія. Зголошуватися не пізніше ніж за три тижні.

31 березня – 7 квітня (7 ночей) – до Святої Землі (проща «Дорогою Ісуса Христа»). Проводиться за благословінням Патріарха Філарета): Хайфа – долина Армагеддону – Назарет – Кана Галілейська – гора Фавор – біблійна Галілея – Ярденіт – гора Сіон – Ейн-Карем – Віфлеєм – Єрусалим – Віфанія – Юдейська пустеля – Єрихон – Мертва море – Лідда – Кумран. Зголошуватися не пізніше ніж за три тижні.

1–7 травня (6 ночей) – до святинь Гори Афон – «Притвору Божої Матері» (Греція): Салоніки – Уранополіс – Афон. Зголошуватися не пізніше ніж за три тижні.

1–9 травня (8 ночей) – до святинь Грузії: Тбілісі – Мцхета – Сігнахі – Бодбе – Телаві – Ахалціхе – Боржомі. Зголошуватися не пізніше ніж за три тижні.

22 червня – 4 липня, 3–15, 14–26 липня, 25 липня – 6 серпня, 5–17, 16–28 серпня, 27 серпня – 8 вересня – до святинь Криму: Бахчисарай (Успенський монастир, Качі-Кальйон-Печерний монастир), Севастополь (Херсонес, Володимирська церква, Георгіївський монастир, Новоспаский скит, Інкерманський монастир), Сімферополь (архієрейська Літургія в кафедральному соборі Рівноапостольних Володимира й Ольги, Троїцький монастир, Петро-Павлівський собор, Свято-Троїцький собор – мощі Луки, каплиця (тантина) Єлени й Константина), Топловський монастир. Зголошуватися за 40 днів до заїзду. Доїжджаємо залізницею.

Виїзд на всі прощі (окрім до Криму) – від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Докладніша інформація та реєстрація – у паломницькому центрі єпархії «Україна» (керівник Лариса Савчук) за тел.: (0332) 71-83-77, (050) 812-09-79.

Шановні читачі, дорогі брати і сестри! Не використовуйте наш часопис у господарських цілях. Якщо газета Вам уже не потрібна – передайте її ближнім або в бібліотеку

СЛОВО КИЇВСЬКОГО ПАТРІАРХАТУ – НА ВОЛИНІ

ЧИТАЙТЕ

Газета «Волинські єпархіальні відомості»: запитуйте у храмах, кіосках, передплачуйте на пошту (виходить раз на місяць). Звертатися: (0332) 72-21-82, hazeta.yuev@gmail.com

Різноманітна духовна література: запитуйте у храмах, книгарні-бібліотеці «Ключі» за адресою: Луцьк, просп. Волі, 2 (навпроти ЦУМу, біля обласної юнацької бібліотеки).

Розпорядок роботи: будні – 9–19 год; свята, суботи й неділі – 10–17 год. Звертатися: (0332) 29-94-01, моб. (050) 339-73-66, (067) 570-57-97, kljuchi@ukr.net

ДИВІТЬСЯ

Відеоканали в інтернеті: Youtube.com/PravoslaviaVolyni; Youtube.com/social1970

Передача «Що каже священник» на обласному державному телебаченні (виходить раз на місяць – слідкуйте за телепрограмою). Звертатися: (0332) 72-21-82, telesobor@gmail.com

СЛУХАЙТЕ

Передача «Благо»: неділя, 7.30, FM-радіостанція «Сім'я і дім» (102,4 МГц).

Звертатися: (095) 126-40-77, blaho@ukr.net

ЧИТАЙТЕ, ДИВІТЬСЯ, СЛУХАЙТЕ

Сайт Pravoslavia.volyn.ua – історія, устрій єпархії, святині, персоналії, документи, новини, фото, відео, газета, книги, аудіо, передруки.

ВОЛИНСЬКІ
ЕПАРХІАЛЬНІ
ВІДОМОСТІ

За єдину Помісну Українську
Православну Церкву!

Часопис Волинської єпархії
Волинського Патріархату

Свідчення про державну реєстрацію: ВЛ № 219 від 03.08.2004 р.
Засновник і видавець – Управління Волинської єпархії Української Православної Церкви Київського Патріархату (Волинська духовна консисторія)

Друк – ПрАТ «Волинська обласна друкарня» (Луцьк, просп. Волі, 27). Тел. (0332) 24-25-07. Зам. 692. Наклад 3500 пр.
Передплатний індекс 91241

Редакція

Віталій КЛИМЧУК (головний редактор), Віктор ГРЕБЕНЮК (літературний редактор і коректор), протоієрей Віталій СОБКО, Андрій ГНАТЮК, Олександр БІЛЬЧУК (верстка, «НІЦІАЛ»)

При використанні матеріалів часопису для публікації в інших ЗМІ посилення на нього обов'язкове. Редакція не завжди поділяє позиції авторів, які несуть відповідальність за достовірність поданої інформації, та залишає за собою право редагувати матеріали або не друкувати їх зовсім.

Рукописи не рецензуються і не повертаються, листування з читачами – тільки на сторінках газети.

ДОВІДНИК ВОЛИНСЬКОЇ ДУХОВНОЇ КОНСИСТОРІЇ

43025 Луцьк, Градний увіз, 1. Volynkonsistoria@ukr.net.
Час роботи: понеділок–п'ятниця (крім святкових днів), 10.00–16.00.
Обідня перерва: 13.00–14.00

Керуючий єпархією

Митрополит Луцький і Волинський МИХАІЛ.
Тел./факс (0332) 72-44-64

Канцелярія

Канцлер – протоієрей Микола ЦАП. Тел. (0332) 72-53-63
Вице-канцлер – протоієрей Олександр БЕЗКОРОВАЙНИЙ.
Моб. (050) 956-70-00

Інформаційно-видавничий центр

Тел. (0332) 72-21-82
Голова центру – протоієрей Віталій СОБКО. Моб. (050) 661-56-68
Інформаційна служба (збір та опрацювання даних про діяльність єпархії) – info@pravoslavia.volyn.ua
Сайт Pravoslavia.volyn.ua – info@pravoslavia.volyn.ua
Прес-служба (співпраця зі ЗМІ) – прес-секретар Андрій ГНАТЮК – pres-sluzhba@ukr.net
Газета «Волинські єпархіальні відомості» – hazeta.yuev@gmail.com

Телестудія «Собор» – гол. редактор Андрій ГНАТЮК. Telesobor@gmail.com
Радіостудія «Благо» – головний редактор протоієрей Віктор ПУШКО.
Тел. (095) 126-40-77. blaho@ukr.net
Видавничий відділ і книгарня-бібліотека «Ключі» – завідувач Дмитро ГОЛОВЕНКО.
Тел. (0332) 29-94-01, моб. (050) 339-73-66, (067) 570-57-97. kljuchi@ukr.net.
Група у «Фейсбуці»: Facebook.com/groups/kljuchi

Капеланська служба

Старший капелан – протоієрей Олександр БЕЗКОРОВАЙНИЙ
Інспектор з питань місійної діяльності – протоієрей Юрій БЛИЗНЮК.
Тел. (0332) 20-00-25, моб. (095) 538-05-87

Паломницький центр «Україна»

Керівник Лариса САВЧУК. Тел. (0332) 71-83-77, моб. (050) 812-09-79

Відділ організації благодійності та соціального служіння
Завідувач Валерія ЛЕСЮК. Моб. (095) 037-67-00. Social-sluzhba@ukr.net

Склад-магазин ікон, риз, церковного начиння тощо
Директор Богдан ТИШКЕВИЧ. Луцьк, просп. Волі, 2. Моб. (066) 217-25-58
Розпорядок роботи: понеділок–п'ятниця – з 10 до 18 год, в суботу – з 10 до 15 год. Обідня перерва від 13 до 14-ї.

ПЕРШІ ЖЕРТВОПРИНОШЕННЯ

Адам пізнав Єву, дружину свою; і вона зачала, і народила Каїна, і сказала: придбала я людину від Господа. І ще народила брата його, Авеля. І був Авель пастирем овець, а Каїн був хліборобом. Через деякий час Каїн приніс від плодів землі дар Господу, і Авель також приніс від первістків отари своєї і від лона їх. І зглянувся Господь на Авеля і на жертву його, а на Каїна і на жертву його не зглянувся. Каїн дуже засмутився, і поникло обличчя його. І сказав Господь [Бог] Каїнові: чому ти засмутився? І від чого поникло обличчя твоє? Якщо ти робиш добре, то чи не піднімаєш обличчя? А якщо не робиш доброго, то біля дверей гріх лежить; він тягне тебе до себе, але ти пануй над ним (Бут. 4:1-7)

«Адам пізнав Єву, дружину свою; і вона зачала...». Ось перша за часом біблійна звістка про дітонародження, на підставі чого багато хто схильний думати, що в Раю не існувало статевого єднання і що воно виникло лише з часу гріхопадіння як один з його наслідків. Але така думка помилкова, оскільки вона суперечить благословенню про розмноження, викладеному Самим Богом первозданному подружжю ще при самому її створенні (Бут. 1:28). Найбільше, що можна імовірно виводити звідси, так це те, що райський стан тривав дуже недовго, так що перші люди, завжди поглинуті вищими духовними запитами, ще не мали часу віддати данину фізичній, нижчій стороні своєї природи.

«...і народила Каїна, і сказала: придбала я людину від Господа». Очевидно, що Єва дивилася на свого первістка як на дар від Бога або як на нагороду, отриману від Нього. Цим вона, з одного боку, сповідувала свою віру в Творця, порушену гріхопадінням, з іншого – висловлювала надію на отримання від Усевишнього благословенного Насадка, що має знищити владу диявола.

«І ще народила брата його, Авеля». Ім'я другого сина Адама тлумачать і перекладають по-різному: «дихання», «нікчемність», «суєта» або, як думає Йосиф Флавій, – «плач». Подібно до попереднього імені і воно, ймовірно, мало зв'язок з ідеєю майбутніх обітниць. Скільки радділа Єва першому синові, від якого чекала бачити велику для себе розраду, стільки ж журилася вона через народження другого, як це видно з наречення йому імені Авель. Єва хотіла, мабуть, цим найменуванням висловити, що як у першому синові вона не знайшла чого очікувала, так і від другого вже не сподівається собі радості, – міркує єпископ Віссаріон (Нечаєв).

«І був Авель пастирем овець, а Каїн був хліборобом». Отже, в основах первісної сім'ї дуже рано виникають представники двох спо-

конвічних занять людства, прототипи пастуха і землероба. «Ми повністю заперечуємо теорію, що людство пройшло через усі шляхи стану первісних занять, тобто що спочатку воно займалося полюванням, потім перейшло до пасушого життя, нарешті стало осілим і зайнялося землеробством. Ця теорія не підтверджується

чення тижня – саме на суботу, зокрема, на встановлення богослужбових часів, які освячувалися принесенням жертви.

«...Каїн приніс від плодів землі дар Господу, і Авель також приніс від первістків отари своєї і від лона їх». Хоча значення цих жертв визначалося, за тлумаченням апостола Павла, не достоїнством принесеного, а внутрішнім настроєнням того, хто приносив (Євр. 11:4), однак, оскільки все внутрішнє знаходить відповідне вираження і ззовні, не без значення залишалися і самі дари. Святий Іоанн Златоуст із цього приводу зауважує: «Більш проникливі уми вже з самого читання розуміють сказане... Дивись, як Писання показує нам боголюбивий намір Авеля і те, що він приніс не просто від овець, але від первістків, тобто дорогих, добрих; далі – що від цих добрих найцінніше: і від лона, сказано, тобто від найбільш приємного, найкращого. Про Каїна ж нічого такого Писання не помічає, а говорить тільки, що він приніс від плодів землі жертву, – що, так би мовити, попалося, без жодного старання і розбору».

«І зглянувся Господь на Авеля і на жертву його, а на Каїна і на жертву його не зглянувся». Різні достоїнством, характером і особливо внутрішнім настроєм жертви двох братів супроводжувалися зовсім різним успіхом: Господь «зглянувся» на жертву Авеля, тобто, як тлумачить Іоанн Златоуст, «приймав, похвалив намір, увінчав прихильністю, був, так би мовити, задоволений тим, що звершено...». Нерозсудливості ж Каїна відкинув».

Таке ж висвітлення цього факту подається й Апостолом Павлом (Євр. 11:4), який говорить, що жертва Авеля була повнішою, досконалішою за жертву Каїна, тобто більш відповідала основній ідеї жертви, оскільки була проінята живою і дієвою вірою, під якою, насамперед, розуміється віра в Месію. Жертва ж Каїна, на протигагу цьому, мала дух гордості, марнославства, зарозумілості й зовнішньої обрядо-

вості, яка створила цілком зрозумілі перешкоди до її успіху.

«Каїн дуже засмутився...». Точніше думку єврейського тексту передає латинський переклад, де замість «засмутився» пишеться iratus – «розгнівався»: а саме «розгнівався і на брата молодшого, якому Бог віддав перевагу, і на самого Бога, як ніби Він завдав йому образи, явивши знамення Свого благовоління не йому, а його братові», пише єпископ Віссаріон (Нечаєв).

«...і поникло обличчя його». Тобто риси його обличчя, під впливом заздрості і злоби, набули насупленого і похмурого виразу. Не сум, не покаєнні почуття або сердечна скорбота за гріх затьмарили Каїнове лице, а дух неспокійної заздрості, глуха, прихована ворожнеча через віддання переваги братові.

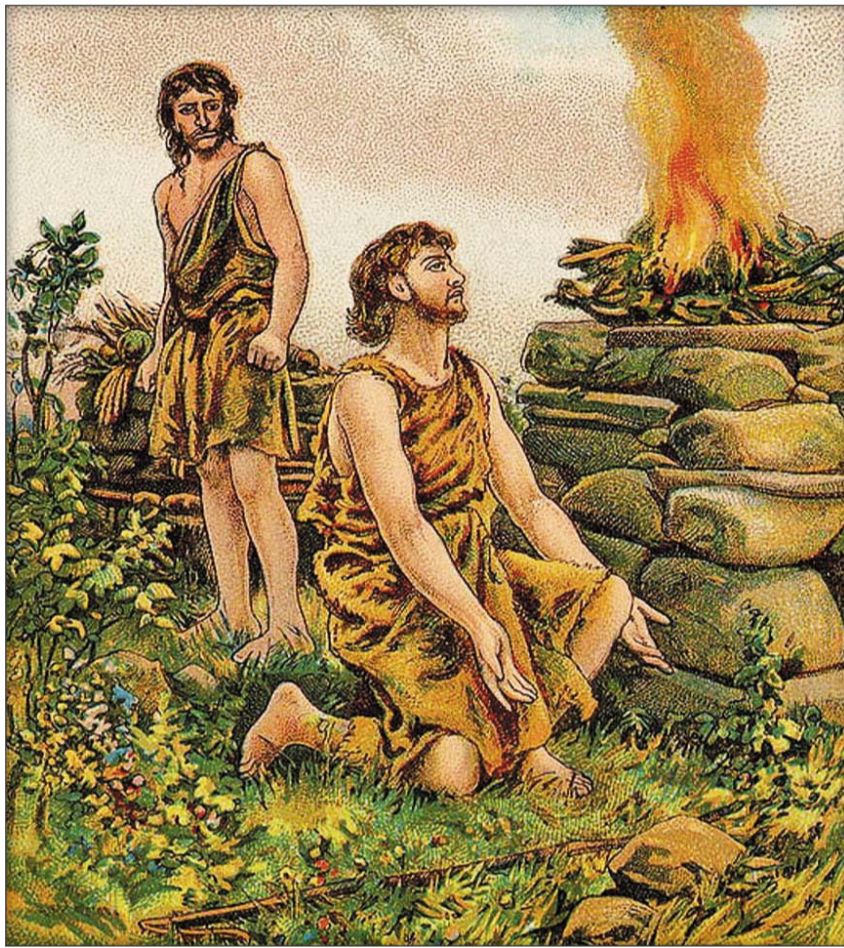
«І сказав Господь [Бог] Каїнові: чому ти засмутився? І від чого поникло обличчя твоє?». Ось яке велике милосердя Боже, який не хоче смерті грішника, але вишукує всі шляхи та засоби до його напоумлення і повчання (Єзек. 18:23)!

«Якщо ти робиш добре, то чи не піднімаєш обличчя? А якщо не робиш доброго, то біля дверей гріх лежить...». Оскільки лице є дзеркало душі, то похмурий вигляд і понурий погляд – відображенням темних думок і настроїв. Коли ти чиниш добре і совість твоя чиста, то відчуваєш приємність – легкий стан духу, радісно і весело піднімаєш своє обличчя. Коли ж ти робиш що-небудь погане, то це гнітить серце і змушує опускати погляд. І коли останнє трапилося, то біля дверей твого серця лежить гріх і ти близький до падіння. Тому, поки ще не пізно, збери всі свої сили і постарайся відкинути майбутню гріховну спокусу.

«...він тягне тебе до себе, але ти пануй над ним». Закінчуючи попереднє напоумлення Каїна, Бог говорив йому: тебе спокушає зла схильність, але ти не спи і придушуй її, не допускай, щоб злоба, яка міститься в тобі і явлена тут у вигляді лежачого при дверях серця звіра, дозріла до рішучості на злодіяння.

У всьому цьому біблійному розділі дано, таким чином, глибокий аналіз психології людини і художньо точне зображення її внутрішніх найпотаємніших процесів із драматичною боротьбою різних спонук, результати якої неминуче відбиваються і на зовнішньому вигляді людини.

священик Андрій ХРОМЯК,
викладач ВПБА,
кандидат богословських наук

нім одним прикладом, принаймні протягом тих двох тисяч років, про які ми маємо достовірні відомості» (Георгій Властов).

«Через деякий час...». Так перекладають хронологічну вказівку єврейського тексту, яка дослівно означає: «наприкінці днів». Проникаючи в думку біблійного автора, екзегети по-різному визначають той період часу, в кінці якого описується подія: одні думають, що тут мається на увазі «рік» (точніше – «час новоліття»), інші бачать вказівку на кінець місяця або закін-

Не розумієте деяких місць у Святому Письмі? Бажаєте ґрунтовних пояснень окремих цитат із Біблії? Звертайтеся до редакції: 43025 Луцьк, Градний узвіз, 1; (0332) 72-21-82; hazeta.vyev@gmail.com

ВІДПОВІДЬ БОГОСЛОВА

«ЩО БОГ З'ЄДНАВ...»

Як Православна Церква ставиться до розлучення й повторних шлюбів?

Відповідає протоієрей Віталій Собко

Ідеал християнського Шлюбу виключає розлучення. Адже у цьому таїнстві шлюбний зв'язок благословляється в образі духовного союзу Христа з Церквою. Та в земному житті, у грішному світі цього ідеалу досягти нелегко. На жаль, нерідко трапляється, що подружжя не бережуть взаємну любов і повагу, взаємну відданість і вірність...

У яких же випадках Православна Церква допускає розлучення і повторне Вінчання?

Природна причина припинення Шлюбу – смерть одного з подружньої пари. Хто залишився жити, може одружитися вдруге за словом апостола Павла: «Жінка зв'язана законом, доки живий її чоловік; якщо ж помер її чоловік, вона вільна вийти заміж за кого хоче, тільки в Господі» (1 Кор. 7:39).

Коли ж обоє живі, Шлюб може бути припинено у зв'язку з перелюбом чоловіка чи жінки. У Євангелії від Матфея читаємо: «І приступили до Нього фарисеї, і, спокушаючи Його, говорили Йому: «Чи за всяку провину дозволено чоловікові розводитися з жінкою своєю?» Він сказав їм у відповідь: «Чи не читали ви, що Той, Хто створив на початку, чоловіком і жінкою створив їх?» І сказав: «заради цього залишить чоловік батька свого й ма-

тір і з'єднається з жінкою своєю, і будуть обоє однією плоттю. Тож вони вже не двоє, але одна плоть. Отже, що Бог з'єднав, того людина нехай не розлучає». Вони кажуть Йому: «Чому ж Мойсей заповідав дати розвідний лист і відпустити її?» Він говорить їм: «Мойсей через жорстокість серця вашого дозволив вам розводитися з жінками вашими; а спочатку не було так. Як ж кажу вам: хто розведеться з жінкою своєю, за винятком вини перелюбу, і візьме шлюб з іншою, той перелюбує; і хто одружиться з відпущеною, той чинить перелюб» (Мф. 19:3-9).

Отже, крім нерозкаяного перелюбу, інших причин для розлучення християн не мало б бути. Проте, беручи до уваги оту «жорстокість серця», людську неміч і бажаючи стримувати від ще більших гріхів, Церквою сформульовано низку інших підстав, коли Шлюб може бути визнаний недійсним. Основні з них такі: кількітне зникнення безвісти, нездатність до статевого співжиття, безплідність, якщо людина про це знала, проте не повідомила іншій стороні до одруження. Однак «не зійшлися характерами» до цього короткого переліку не входить. Церква зобов'язана всіляко боротися за сім'ю, а не потурати розлученням.

Повторний Шлюб Православ'я, відповідно, не схвалює. Але допускає його, знову ж таки, лише заради того, щоб утримати християнина від ще гіршого.

Як правило, так зване церковне розлучення стає актуальним одночасно з потребою одержати дозвіл на повторне Вінчання.

Визнати Шлюб нечинним і надати можливість одружитися вдруге може тільки єпархіяльний архієрей.

Третє Вінчання дозволяється вкрай рідко, як великий виняток. А можливість четвертого церковними правилами взагалі не передбачено.

(Газета «Волинь нова»)

